

КОСТАДИН БОЯНОВ

**ВЪЛШЕБСТВА ОТ
ЗАЛИВА АТЛИМАН**

2023

© Костадин Боянов, автор, 2023
© Издателство „Многоточие-М“
© Корица и оформление: Даниел Меразчиев, 2023
© Илюстрации: Моника Войкова, 2023
Редактор: Ивелина Цветкова
Приказка за трите меча, Приказки
Българска, Първо издание
Всички права запазени
ISBN:

ПРИКАЗКА ЗА ЗЛАТНИЯ МЕЧ

Предговор

Скъпо мое момче,

Ти ми подари за рождения ден не просто бележник, а един безценен спомен.

Това е споменът за едно дете и татко му, който разказва приказки на морския бряг.

Това е една история, изтъкана от вълните и шепота на сърцата ни. Едно приключение, което преживяхме заедно в приказната страна на детството.

Не знам дали ще мога да я повтора на следващите страници. Мисля, че ще мога, защото нищо не се е променило.

Ти си все онова момче, което с жадни очи попива света около себе си и се стреми към доброто и светлото.

Аз все така ще те обичам, както тогава на морския бряг.

Ние ще останем все такива – две деца, заслушани във вълшебството на приказната история, сътворена от душите ни.

Обичам те с цялото си сърце!

Татко ти.

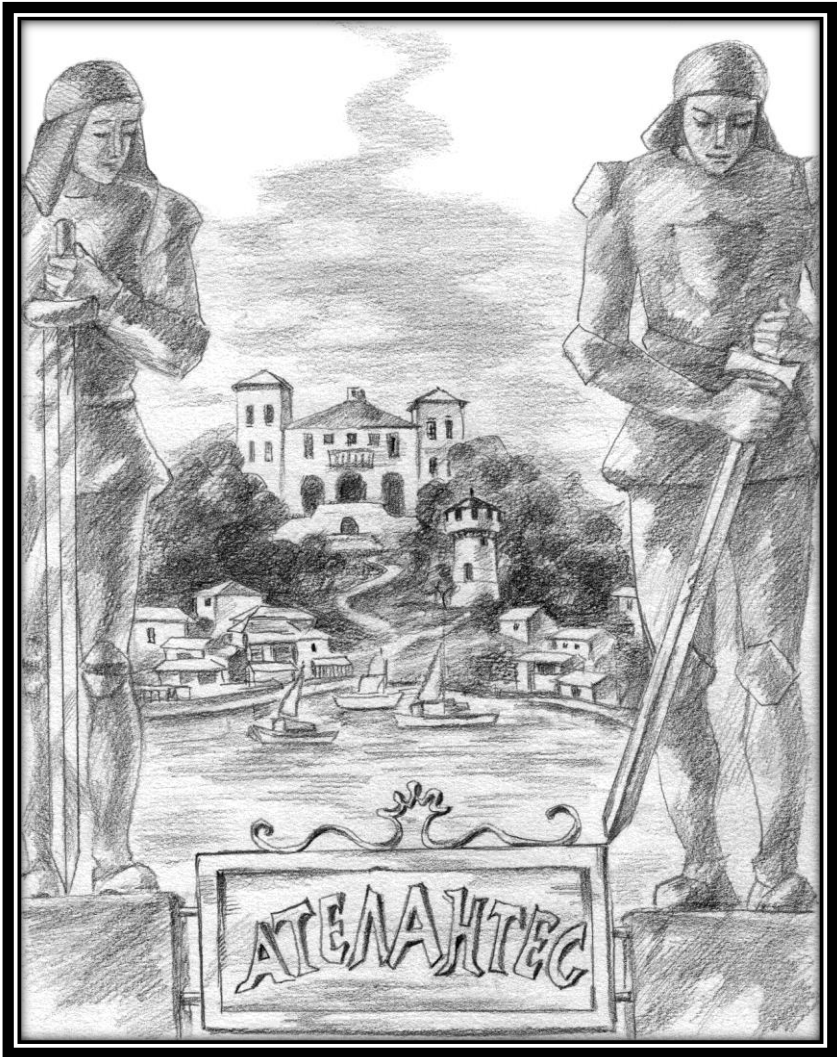
***

– Искам приказка! – рече Марти след плуването, облечен в небесносиньото си халатче.

– Ами тогава да ти разкажа за петленцето със златно гребенче... – предложих аз.

– Не, неее – тая е бебешка! – дирижираше речта си малкият, държейки в ръката си банан. – Искам за юнаци, приключения и да е дълга, мнооо-го дълга!

Внезапно бананът се превърна в магическа пръчица, небето се преобърна два пъти и се намерих на един кораб. Алениите му платна ме носеха към красив бял град. Две огромни каменни статуи на войни пазеха входа на пристанището. На висок хълм се извисяваше палат, сякаш сътворен от морска пяна.

Моряците спускаха платната, хвърляха котви и въжета за пристан, оживено говорейки помежду си и с очакващите ги на брега.

Един моряк ме настъпи и чак сега обърнах внимание на себе си – бях облечен в бяла роба, с конопено въже на кръста и плетени по глезените сандали.

От двореца се чуваше тържественият звън на камбани.

– Защо бият камбаните? Празник ли има? – попитах една червенокоса девойка, продаваща риба.

– Не знаеш ли? Царицата е родила момченце. Град Ателантес си има наследник!

Нямаше съмнение – бях се озовал в страната на приказките...

***

И тъй, в едно далечно царство, в едно далечно господарство, живели цар и царица. Те си нямали деца. Било истинско чудо, когато на седмата година им се родил син.

– Какво искате да е детето ви? – попитала орисницата, която била поканена на кръщенето.

– Искам да има златни коси и хубав глас – отвърнала майката-царица.

– Външното за сметка на вътрешното – зашепнала орисницата. – Тъй да е!

Раснал принцът със златни коси и затова го кръстили Златин. Гласът му бил вълшебен и всички се заслушвали на песните му от Бялата кула. Струвало им се, че ще бъде също така вълшебен и отблизо.

Но горд и надменен бил принцът. Езикът му сипел хули и обиди към прислугата и простолюдието, сякаш обладан от зли демони.

Случи се тъй, че при второто ми идване в града, се залових за работа при един грънчар.

Бяхме приготвили колата с делви и стомни за пазара, когато се появи свитата на принца. Магаренцето ни се уплаши и каруцата се изпречи напреко на пътя.

– Ето ти на забава! Хайде да я прескачаме! – извика принцът и пришпори коня си.

Един след друг конниците префучаваха над каруцата, докато писаните грънци станаха на сол.

– Хей, не те ли е срам да ни трошиш делвите? – извика грънчарят с почервения лице.

– Замълчи, дрипав просяк! Знаеш ли кой съм аз? – обърна принцът коня си и замахна с камшика.

Красив на вид и грозен отвътре – точно както орисницата бе предрекла.

Царят и царицата се видяха в чудо и решиха да го изпратят на път, да се научи на ум и разум...

***

Мина се време и ето ти го на – пред грънчарницата пристигна Иван Търговеца.

С каруцата си той отбираше хубави стоки и ги продаваше в съседния град Морено.

– Е, как е, върви ли алъш-вериша? Има ли новини? – попитах пътника, като му поднасях изстудено от кладенеца вино.

– Не са добри – намръщи се Иван. – Невярна болест е обгърнала Морено. Плюх си на петите и разпродадох каруцата в съседните села.

– Чувал ли си за принца? Оня, изгнаникът със златни коси?

– Ба, имаше едно такова момче по пътя. Ама принц ли е бил, не ли – не знам. Ето я и тази история...

...Изпратили принца, но не с фанфари и свита. Облекли го в обикновени пътнишки дрехи, дали му тояга и вързопче с храна.

Ядосал се Злати на такова изпращане, но нямало що да стори. Тръгнал пеш, и не свикнал без кон, уморил се здравата. Пътят извивал през един дървен мост, а там имало една каруца, наклонена към дълбоката река.

Коларят се тюхкал и напразно се опитвал да намести колелото на мястото му.

– Хей, момче! Какво гледаш? Я ела тука да помогнеш! – викнал Иван.

На принца не му било хубаво да чуе как някой му нарежда, но нямало що – разтоварил каруцата и нагласили колелото в главината. После пак натоварили багажа.

– Какво чакаш? Мятай се отгоре! – рекъл любезно търговецът. – Или смяташ да се бъхтиш пеш?

По пътя принцът мълчал, сал му забранили да разкрива кой е.

Най-сетне стигнали Морено. Но не обичайната гълчава ги посрещнала, а мъртвешка тишина.

По улиците лежали болни и умираюци. Телата им били покрити с грозни мехури и рани.

– Ела с мен! – рекъл женски глас от сенките към Злати.

Гласът не бил заплашителен, макар песента му да омайвала духа. Привлечен като от магнит, принцът слязъл от каруцата, а Иван обърнал коня и побързал да се отдалечи от прокълнатия град, сякаш гонен от триста дяволи...

***

Кой не е чувал за Магда магьосницата? Оная, дете лекува с билки и баене. Тя е с червена коса и тюркоазена рокля и продава лековете си на пазара.

Пратен за билки за стомах от Мирчо Грънчаря, усетих упойващия аромат на сергията ѝ, където висяха множество магически билки.

– Защо си тъй неспокоен? – запита ме тя, като ми подаваше кесийката.

– Чух наскоро за чумата в град Морено. Безпокоя се за... някого...

– Кой, принцът ли? Срегнах го там. Дълга история...

– Хей, момче, какво си се вторачил в мен? – рекла Магда.

– Ти... магьосница ли си или принцеса? – едвам промълвил Злати.

– А ти какво виждаш? За това каква съм, не може да се съди само по прическата или дрехата. Засега съм Магда лечителката и ти ще ми помогнеш да излекуваме тези хора.

– Но... как? Аз не съм вещ в лечителското изкуство – повдигнал рамене принцът.

– Ще разбереш. А сега да идем в двореца.

Някога горда крепост, сега дворецът тънел в паяжини, бръшлян и безнадеждност.

Магда била превърнала някои от залите в подслон за болните хора. Тя въвела младежа в малка стаичка, където в артистичен безпорядък лежали на лавици чудновати предмети. Голямо огледало в бронзова рамка било закрито с платно.

Момъкът понечил да махне покривалото, но лечителката го хванала за ръката.

– Сигурен ли си, че искаш да видиш това, което показва огледалото? То е вълшебно и разбулва какъв си в действителност.

Любопитният принц издърпал ръката си, свалил булото и погледнал. Но вместо красиво лице, съгледал грозен лик.

– Какво е това? Магия ли?

– И е магия, и не. Човек сам създава магията с делата си. Това, което виждаш – сам си си го надробил.

– Ами сега, какво да правя?

– Виж на мястото на сърцето. То е златно, но около него има мъгла и сажди. Чак оттам трябва да се почисти.

– Да се почисти – с какво?

– С добри дела и мисли. Но най-напред ще почнем от милосърдието.

Поклонил се Злати на магьосницата и започнал да ѝ помага. Превързвали раните на болните, давали им отвари, хранели ги. Погребали мъртвите от площада със шадравана в градината на двореца. Работата била много, но погълнала младежа със смисъла, който му давала.

Болните се подобрявали, но не напълно.

– Тука има зла магия, усещам я – мърморела си Магда.

Една вечер принцът се разхождал умислен и завил по коридор, който не бил посещавал. Странен сив пушек се носел из въздуха и сякаш му показвал пътя. Накрая стигнал до една зала, където по средата имало голяма маса, а върху нея – златна купа. От нея излизал пушекът. Главата на момчето се замаяла, но точно тогава на прага застанала Магда и го издърпала като малко коте от димящата омара.

– Ах, това е наистина магия! – извикала магьосницата и запретила ръкави. Тя промълвила странно заклинание и от ръцете ѝ заструила бяла светлина. Вълшебството обгърнало купата и я стопило без остатък.

– Ето така! Сега вече всичко трябва да е наред! – потрила доволно ръце лечителката.

И наистина – хората се изправяли здрави, без спомен за мрачните дни.

– Е, свършихме добра работа! – въздъхнала Магда и погледнала Злати в очите. – Искаш ли пак да видиш огледалото на истината?

– Нека остане за следващия път – отклонил поканата принцът.

– Имам още доста да довърша тук – въздъхнала лечителката. – Поне докато градът стъпи отново на краката си. Но зад тази болест стои зъл магьосник. Писано ти е да го намериш...

– Хайде де, аз ли? Нямам и грам магия в себе си – отвърнал Злати.

– Невинаги магията е тъй видима. Мисля, че се убеди. – каза тайнствено Магда.

Принцът потеглил на път, без да знае, че вълшебницата го гледала през огледалото.

Злати бил излекуван от злото, което носел. Но странстването по пътя на добрите и светли дела тепърва започвало...

***

– Ориз! Купете си ориз! – тъй викаше един дебел китаец на пазара в Ателанте.

– Кой си ти, друже? – попитах фамилиарно усмихнатия чужденец.

– Казвам се Лей, но ми викат Пи-во-лей. Имам оризища в блатата до Тъмния лес.

– А защо ти е такъв прякорът?

– Ето защо – рече продавачът и ми подаде един мях. – Оризово вино, истинска наслада – само за ценители.

След няколко размени на меха, виното развърза езиците ни и Пиволей започна картинно да разказва някаква случка на насъбралата се тълпа, като изпълняваше ту една, ту друга роля от разказа си.

– И тогава се появи едно момче със жълти коси. Опърпан като бедняк, а държането му – като на благородник.

– Бихте ли ми подали пелерината си, лорде? – викам аз и му свалям дрипавото наметало. – Ха-ха-ха!

– Стой-стой! Какво стана после с момъка? – прекъснах представлението на китаеца.

Ето ти я и тази история...

...Вървял Злати към Тъмния лес, дето навярно живеел злият магьосник. Пътят му минавал покрай едни оризища, направени на мястото на някогашните тресавища. Трудолюбивите китайци му показали пътя до къщата на старейшината.

– Хей – пей! Песен да се лей! – тананикал си Пиволей, докато Злати приближавал към него.

– Добър ти ден! Може ли да ме упътиш за магьосника от Тъмния лес? – попитал принцът.

– Кой? Казимир ли? По-добре недей да си имаш работа с него! Миналата година пося болести и всичката ми реколта отиде. Сега взе дял от новия ориз, в замяна да не ни закача.

– Аха, значи, Казимир? И къде му е къщата?

– Хммм – хитро го погледнал Пиволей. – Почини си най-напред, къщата му няма да избяга. Помогни ни да посеем нивите. Пък тогава и аз ще ти помогна...

Махнал с ръка младежът, но си спомнил поученията на Магда за търпението и милосърдието и склонил да помага.

В началото трудът му се сторил тежък. Чудил се как дребните китайци имат сили да пеят веселите си песни. Мнозина му показвали как да работи и станали приятели.

Ето че сеитбата завършила и в селото настъпил празник. Като утихнало пиршеството, Пиволей повикал настрана Злати.

– Искаш пак Казимир? Не добре, не добре. Трябва първо меч за магьосници. Светилище на Марс отива, правилен меч избира. Ето по тази пътека, по тази.

Младеж вироглав, магьосник силен...

– Но тази пътека не води към Тъмния лес! – възпротивил се Злати.

– Как да не води? Невинаги правата пътека е най-правилната! – заключил мъдро китаецът.

Поблагодарил принцът и потеглил към Светилището на меча, праметнал торба с храна и мях с вино от благодарния Пиволей.

***

Колибата на Магда лечителката се намиреше в една долина, сгушена в подножието на Змеев връх. Дотам водеше тясна козя пътека през малини и бъзови храсти. Един час ходене по стръмното си беше доста за мене, но си струваше. Всеки разговор с вълшебницата беше наистина вълшебен и минаваше неусетно.

– Влез! – чу се гласът на Магда, преди да съм потропал на вратата. – Имам чай от ягодови листа с мед и къпинови сладки.

– Хм, хм – издадох звук и пристъпих притеснено прага. – Както винаги – знаеш кой идва.

– Тъй е, тъкачо на приказки – отвърна тя, като ме стрелна с поглед през рамо, докато наливаше чая.

– Как... как ме нарече? – запелтечих аз.

Магда не отвърна, докато не сервира всичко, което бе приготвила, без да забрави сребърните лъжички и каничката с мляко. После седна и ме погледна в очите.

– Ти си странна порода. Идват в нашата страна понякога такива като теб – тъкачи на приказки. Те създават събитията и сами участват в тях. Странниците изтъкват нишките на съдбата на приказния ни свят.

– Не може ли и без тях? – възразих, като разбърках меда в чашата си.

– Не, те изтъкват случките. Но помни – уменията им могат да бъдат използвани за добро или зло.

Опитах от вкусния сладкиш и кимнах, замислен над разказаното. Беше по-трудно смилаемо от закуската.

Като станях от масата, Магда извади от раклата си един медальон с капаче.

– Вземи го! – окачи го тя на врата ми. – Е, усещаш ли нещо?

Повдигнах рамене, усетил странна топлина, успокояваща като летен бриз.

– Когато станеш готов, чрез камъка на медальона ще виждаш този, когото пожелаеш.

Пази се, тъкачо на приказки!

Тръгнах си към дома, мислейки си над думите на лецителката. „Хайде де – тъкач на приказки! Какво ли ще е това?“

Но ето че само след три дни любопитството надделя и отворих капачето на медальона.

Сребриста светлина плисна от кристала и виждах през очите на принца...

...Руините на храма бяха съвсем близо до селото на Пиволей. Виждаше се как Злати изкачва един хълм и погледът му намира своята цел на втория баир.

– Ех, ако знаех какво търся, нямаше да изгубя цяла седмица – въздъхна той.

Принцът се заизкачва към светилището. Вече можеше да се види кръглата постройка с колони, която бе обрасла с бръшлян. Другите сгради не бяха оцелели от времето и трудно по основите им можеше да се гадае за какво са служили.

– Помощ, помощ! – чу се глас съвсем наблизко.

Злати остави торбата си до входа на храма и се затича към виковете.

Само на няколко колони зад входа той видя тяло, пленено от дебели лиани. Беше рицар в пълни доспехи, който не можеше да помръдне от хватката на растенията.

– Какво се е случило с теб ? – попита младежът, като напразно се опитваше да освободи рицаря от зеления ад. – Чудно, не се махат.

– Лош късмет – ето какво! – троснато отвърна пленникът. – Избрах грешен меч.

– Какво имаш предвид? – недоумяващо попита Злати.

– Ето, не виждаш ли табелата? Ако аз нямам късмет, ти пък си сляп...

И наистина – точно зад главата на мърморкото имаше каменен надпис:

„Който със верен меч се сдобие,
той злато във духа си ще открие.“

– И – какво? Явно – не си открил...

– Ти май не си само сляп, но и глупав! – ядоса се рицарят. – Вътре има един куп мечове, но само един е вълшебен. Помислих си, че е златният, ама... Я по-добре ми дай малко вода!

Злати изпълни молбата и прекрачи прага на храма. В сумрака горяха свеци, очертаващи подиум, на който бяха поставени най-различни по форма и големина мечове. Две светещи еднакви лица се носеха зад олтара. Едното бе намръщено, а другото усмихнато.

– Хайде, избирай, младежо! Не е страшно! – рече едната глава.

– Давай, не се мотай! – допълни другата.

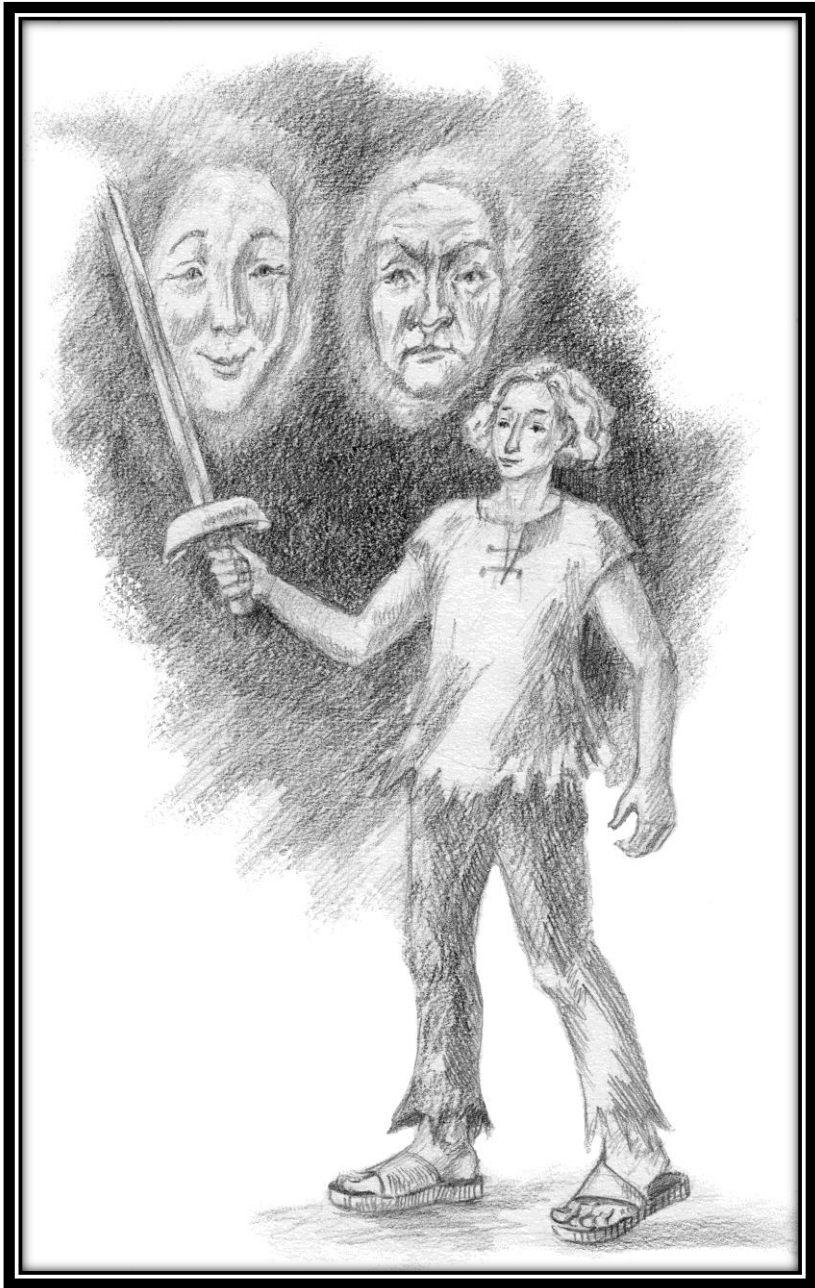
Принцът коленичи и оглеждаше мечовете от горе до долу. Внезапно той си спомни думите на Магда: „Не всичко, което се вижда, е такова. Взири се в същината му!“

Злати затвори очи и се концентрира. Ръката му сама намери един ръждясал меч, с камък на дръжката.

„Истината“ – помисли си той. – „Истината, истината...“

Поривът го накара да сграбчи меча и да го вдигне под разочарованите погледи на двете призрачни лица. И тогава стана чудото.

Ръждивият меч се изпълни със златна светлина. Злати усещаше как тази магия избликва от сърцето му, преминава в дясната длан и се влива в меча.

– Ура, позна! – каза веселата глава.

– Ау, позна! – намръщи се другата.

Момъкът се усмихна и с меча в ръка излезе на дневна светлина.

– Ей, ей, да не ме забрави? – обади се рицарят сред зеления си капан.

– Сега ще видим колко е вълшебен! – рече решително Злати и с един удар освободи пленника. Лианите изпищяха и се скриха в сумрака.

– Много благодаря! – изправи се ръждясалият от лезане войн, като се здрависаха. – Аз съм Борил. Случайно да имаш и нещо за ядене?

Изморени от приключението, двамата юнаци си напаляха огън и си поделиха една оризова питка със сирене...

...А пък аз затворих капачето на медальона. Наистина, много нужна вещ! Но една мисъл ме глождеше. Наистина ли съм тъкач на приказки? Ама че работа? И изобщо – що за работа е това тъкането? Аз една губерка не мога да вдяна...

***

Колкото по-навътре влизаха в Тъмния лес, толкова Злати и Борил се убеждаваха, че гората заслужава своето име. Призрачни сенки се носеха между дърветата и излъчваха призрачно зелена светлина.

Запалиха факли и неочаквано се озоваха на една поляна. Съвсем скромна сламена колиба на колове светеше със същата странно зелена и жива светлина.

Борил се покачи по дървената стълба и погледна вътре.

– Няма никой! – извика той, макар Злати да беше само на две крачки от него.

– Няма го. Къде ли е отишъл? – прошепна принцът, хвърлил също поглед в убежището на магьосника...

...Разтревожен, затворих медальона и се отпуснах на нара. В съня си потъвах в тресавище и не можех да помръдна. Въздухът не ми достигаше.

Отворих очи и се убедих, че тези усещания съвсем не са без причина.

Бях завързан на едно тъмно място. Капките от невидимия таван отекваха в странно ехо. Къде ли се намирах?

***

В пещерата не беше пълен мрак. Някъде отгоре, между скалните пукнатини се процеждаше оскъдна светлина. Най-сетне можех да огледам обстановката.

Въпреки влагата, веригите ми бяха здраво заклещени в скобите зад мен. Напразно търсех нещо, с което да се освободя.

В сумрака внезапно се чу ръмжене и шляпане на тежки лапи. Две огромни жълти очи засветиха на сантиметри от лицето ми и изкрещях...

...Разочаровани от неуспешното търсене на магьосника, Злати и Борил цапаха обратно през блатото, когато от тъмните води изплуваха няколко глави на змии. Те се опитваха да съборят младежите, да ги омотаят с дългите си тела. Застанали гръб в гръб, юнаците извадиха мечове и затърсиха с поглед коварните обръчи на змиите. С точни удари, те оставиха няколко парчета от гърчещи се тела около себе си. Изпотени и задъхани, младежите се питаха колко ли ще издържат срещу седемте анаконди? В този момент се чу силен вик, идващ сякаш от небесата. Стреснати, змиите се оттеглиха. Враг или приятел?...

...Магда лечителката носеше ведрò с вода, когато чу вика ми. Тя се стресна и изпусна ведрòто.

– Тъкачът на приказки се пробуди! – прошепна вълшебницата. – Време беше...

***

– А-а-а! – виках аз, втренчен в огромните кехлибарени очи и озъбена пасть.

– А? – кратко рече чудовището и облиза предните си лапи. – Ти пък що правиш в дома ми?

– Пленен съм, не виждаш ли? – рекох и дръннах с веригите.

– А-а-не! Не съм поръчвал закуска, особено тъй писклива! Предпочитам овчици.

– Аз съм тъкачът на приказки. А ти кой си?

Змеят ме огледа от всички страни и помириса щателно. После изхъмка недоверчиво.

– Тъкачът? Наистина ли? Толкова малък... Аз съм просто змей и си нямам име.

– Тогава – въодушевях се аз – те кръщавам Спиридон, защото възвърна духа ми.

– Хм, хубаво име. Какво да направя за теб, кръстник?

– Освободи ме! – дръннах нетърпеливо оковите.

Спиридон разтвори уста и забълва огън, но оковите си стояха без промяна. Вторият опит ми опърли веждите със същия резултат.

– Лошо! Защитени са с магия – констатира пишман освободителят. – Ами сега?

– Тогава ще трябва да повикаш приятелите ми – обясних подробностите на огромното ухо на змея.

– Какво? Магьосница? Не обичам такива. Те миришат на отвари и могат да ме превърнат в жаба.

– Хайде сега – и страхлив змей!

– Ами двамата рицари? Те ще ми отрежат опашката!

Б-р-р-р!

– Няма, ако ги помолиш учтиво!

– Е, добре! Първо отивам при тази Магда. Така или иначе си в пещерата на Змеев връх – близичко е.

Змеят изчезна и след малко чух пляскане на криле, носещи надеждата ми за избавление.

***

Слаб и висок, с царствени одежди и грациозна походка, пред мен застана злорадо усмихнатият Казимир. Факлите на свитата му хвърляха сенки, внушаващи мразовит страх и ужас. Въздъгнах и отвърнах на погледа на магьосника упорито.

– Ето ти го на и тъкачът на приказки! Ако наистина си такъв – освободи се! Хайде – давай! – насърчи ме той.

Концентрирах силите си, опитвайки се да ги насоча към омразната верига. Но как? Представих си ги като невидима ръка, която издърпва скобата от стената. Вече се бях отказал, когато желязото помръдна малко. Спрях, изпотен и задъхан.

– Пробуден, но не достатъчно силен – отсъди магът.

– Достатъчно – за какво? Защо ме плени? – извиках, макар въздухът да свиреше в дробовете ми.

- Не знаеш ли? Ти си моето оръжие за по-различен свят на моето царство. Достатъчно е само да го пожелаеш...

– Не! Никога! – изкрещях отново.

– Е, тогава ще те оставя да... узрееш. Ако не успееш – змеят ще те похапне – повдигна рамене Казимир.

Факлите се стопяваха в далечината, съпроводени от зловещия му кикот...

***

През това време на полянката пред къщичката на Магда се разиграваше една сцена, колкото драматична, толкова и комична.

Змеят бе затиснал ръцете на магьосницата, но не и устата ѝ, която бълваше заклинания.

– Мае гованен – сиреч „Добрутро“! Няма да стане – имунизиран съм към елфически заклинания – рече вежливо чудовището.

– Тогава опитай това! – викна Магда и докопала се до магическата си пръчка, бръкна с нея в очището на змея.

Драконът изрева и отпусна едната си лапа, но не достатъчно, за да може пленницата да се измъкне.

– Кой си ти, звяр безподобен? – рече лечителката, изумена от силата му.

– Тъкачът на приказки ме нарече Спиридон.

– Spiritus donnus – Доносящият Дух... Много... странно име – добави магьосницата.

– Виждаш ли? И аз съм магическо създание. Сигурно имам повече мидихлориани дори от Йода! – изпъчи се змеят.

Те се изправиха един срещу друг, като се гледаха изпитателно.

– Казваш... тъкачът. Той ли те прати? – проточи бавно и внимателно Магда, отгърсвайки дрехите си от борбата. – Гледай какво направи зелената ми рокля!

– Уффф! Хайде пак обяснявай! Злият Казимир го е пленил с магична верига. И представяш ли си къде – в милата ми пещерица.

– И като си толкова силен и магичен, защо не можа да счупиш веригите? – подозрително рече Магда, като насочи отново пръчката си напред. За съжаление тя установи, че върхът ѝ е счупен.

– Хайде пак – обяснявай! – намуси се драконът. – Не може и не може! Да ти го напиша ли с опашката си? Трябвало някакъв меч за магьосници, който бил у Сребрин, не – Златин беше.

– Принцът? Значи е успял? Само че – къде да го търсим? Тъмният лес е огромен – говореше почти на себе си Магда. – Хайде, давай гърбината! Меч имаме да дирим! – припряно добави тя.

– Ха! Аз да не съм ездитен кон? Нямах ли си летяща метла?

– Да бе! Знаеш ли колко са скъпи метлите от Диагонали? – отвърна магьосницата.

И те полетяха към оризищата на стария приятел Пиволей...

***

От гърба на дракона оризовите ниви изглеждаха като малки бели правоъгълници, в които лъщеше вода. Магда посочи къщата на старейшината с кръгъл червен покрив, който се открояваше като гъбка.

Със шум и пръхтене, Спиридон се приземи подобно на огромен самолет.

– Не можа ли по-тихо? – сгълча го магьосницата.

Змеят посочи с лапа, без да отговори. Въпреки гръмовитото си пристигане, в селото нямаше жива душа.

Те тръгнаха между къщите – две предпазливи сенки в звънящата тишина. Стигнаха до площада със статуята на Буда, когато се чу изсвирване и няколко стрели се забиха край тях.

– Стой! Кой иде? – извика познат глас от покривите.

– Аз съм, лечителката! И вода дракон, много... дресиран!

При последното Спиридон изръмжа.

Пиволей се показа от покрива, заедно с дружината си, въоръжени с лъкове.

– Ах, ти, неблагодарна измамнице! – извика Пиволей, приближавайки царствено, докато селяните не спираха да ги държат под прицел. – Къде ми е отварата за отслабване? Ела да те прегърна!

Разбрали шегата, всички отпуснаха оръжията си и наобиколиха странните гости.

– Казимир и тварите му минаха отгук преди няколко дни. Оттогава се крием и внимаваме – обясни Пиволей, докато ги водеше към къщата си.

– Накъде отиде? – попита уж нехайно змеят.

– Носеше ли меч? – настръхна Магда в очакване на отговорите.

– Меч не видях, но тръгнах бързешком към Ателантес – отвърна китаецът, докато ги настаняваше на „скромната“ си трапеза.

След обяда се насочиха към склада, където Пиволей и лечителката провеждаха разгорещен диалог. За съжаление на змея, той можеше да си промуши през вратата само едно ухо и око.

– Десет езика на водна костенурка?

– Дадено.

– Четири крилца на прилеп?

– Отметнато.

– Кръв на гъсеници?

– Едно бурканче. Къде ли е? А, ето го!

– За какво са ви тия чудеса? – прекъсна ги отегчено Спиридон и кихна настрани, за да не отвее прилежно скупчените шишенца и билки.

– Имаме магична война да водим, драги. Трябва да се запася – обясни Магда.

– Абе ти не можеш ли да пренесеш едно ма-а-лко камъче за новия бент? – попита Пиволей, като го гледаше недоверчиво.

– Хм, съмняваш ли се? – изпръхтя змеят.

Като свършиха с приготовленията, Магда и Пиволей с облекчение излязоха от прашния склад.

Докато опаковаха нещата, змеят беше изградил бента не от една и две скали и сега доволно се излежаваше в плитките води. Група малчугани използваша гърба му като водна пързалка и се смееха щастливи.

– Щом е взел меча, значи е отишъл в Тъмния лес. Но защо са се разминали с Казимир? – довършваше разговора Пиволей.

– Няма да се учудя, ако се е изгубил. Типично за принцове. Кой знае в каква каша се е забъркал. Или по-точно – тиня... Ех, ако имах сега амулета, който дадох на тъкача... – мърмореше Магда.

Сбогуваха се с гостоприемния китаец и отново полетяха...

***

Казимир постави внимателно амулета на тъкача на масата. Посипа го с малко магичен прах от една кутийка.

– Да видим сега какво криеш... – рече любопитно той. – Темпора ревертум!

Амулетът се отвори и показа как принцът и един рицар кретат към края на Тъмния лес. Рицарят куцаше лошо с десния си крак, придържан от другаря си. На хълбока на Злати имаше меч. Но дали е вълшебният?

Внезапно нещо прещрака и амулетът изгасна.

– По ангелите! Алергичен съм към бяла магия! – изруга тъмният магъосник. – Сега ще им пратя на тия юнаци нещичко!

...Борил изпъшка глухо, когато Злати го настани, облегнат на един дънер. Лечителят по неволя махна предпазителите на дясната подбедрица. Въпреки броните огромната змия бе оставила две големи дупки в глезена, който изглеждаше синьо-зелен и отеъкъл.

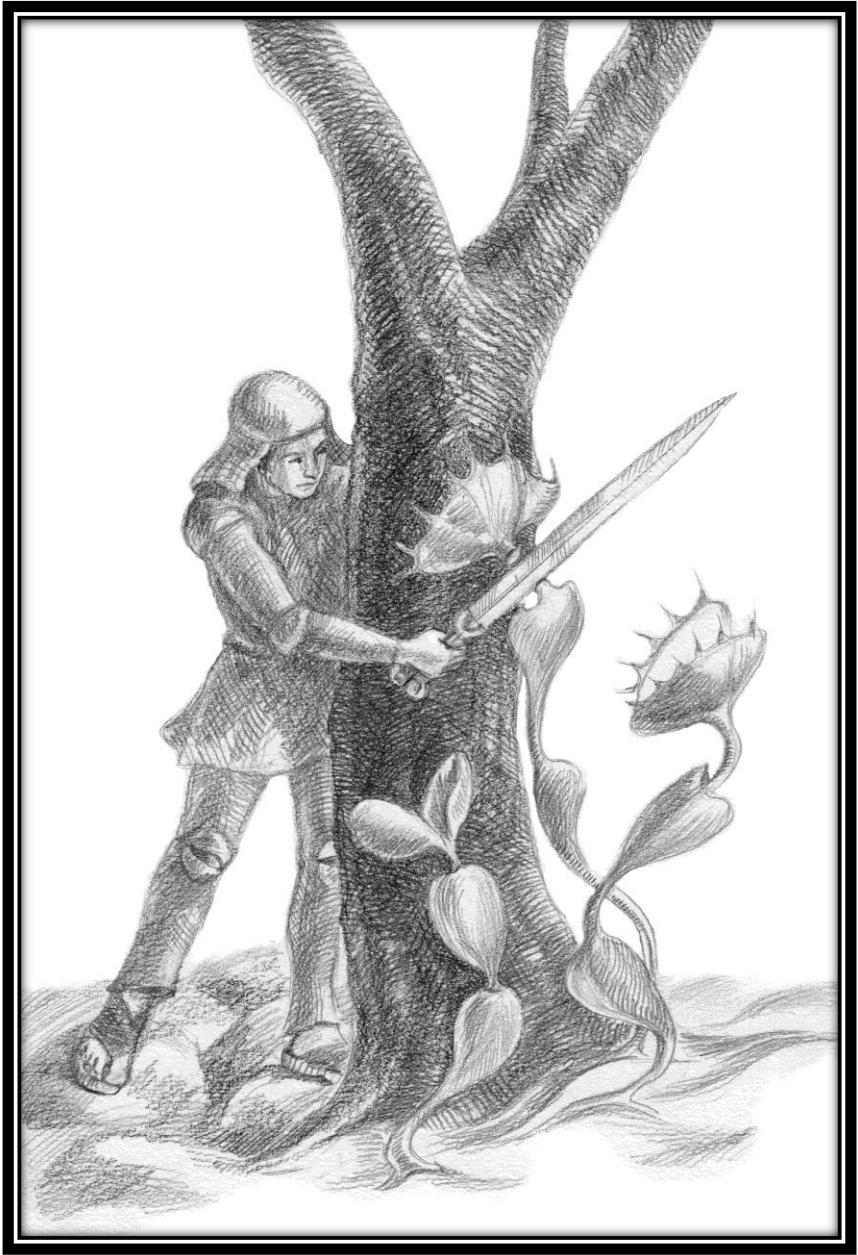
– Монтирай броните като шина, така че да обхващат и глезена! – нареди рицарят. – Иначе няма да направя и една крачка. И ми дай вода...

Злати изпълни нарежданията, но в манерката нямаше и капка. Разочарован и не по-малко жаден, той се насочи към шумоленето на потока, скрит в буйната растителност.

Раненият се опитваше да не заспи, но някакво жужене го унасяше. Той отвори очи и се опита да стане, облягайки се на меча си. „Къде ли са проклетите пчели?“ – помисли си рицарят.

Но не бяха пчели, а... хищни цветя. Три огромни мухоловки, придвижващи се на зелените си корени, го гледаха с по едно враждебно око от чашките си. Телата им бяха озарени от светлина, която припукваше.

Борил се хвана за ствола на дървото и замахна с меча си към първия нападател. Мухоловката изписка и падна на земята. Другите две невъзмутимо я прескочиха и забиха прозрачните си пипала в бронята на рицаря, който се разтресе от електричеството като играчка на пружини.

Падна, без да види дори мрак. Съзнанието му изчезна...

Злати се връщаше с пълни манерки вода, когато видя странните създания. Той понечи да извади оръжието си, когато чу плясък на криле.

Един дракон се спусна напред поляната и изръмжа на кръвожадните цветенца. Червенокоса жена скочи чевръсто от гърба му и насочи магическата си пръчка към мухоловките-мутанти.

– Десцендио! – каза тя, но от пръчката излезе само син пушек. – Тоя Хари Потър май ми е казал грешна магия.

– Магда! – извика принцът.

– Не сега! Десцендио! – рече по-убедително магьосницата, но този път резултатът беше едно бяло зайче. Милвидното същество се уплаши и се скри обратно в пръчката.

– Е, хайде де! Десцендио! – изкрещя Магда.

Този път мухоловките замръзнаха и започнаха да се смаляват. После с писъци побягнаха в зелената мъгла.

– Трябва ми нова пръчка! – рече магьосницата, докато се прегръщаха със Злати. – Но магийката от „Хогоурст“ си я бива...

Драконът се опита да се включи в прегръщането, като лизна принца по бузата с грапавия си език. Машинално, юнакът извади меч си, но същият замръзна на сантиметри от врата на Спиридон, като вибрираше.

– Защо е така? – промълви озадачен Злати.

– Направени са с бяла магия – и змеят, и мечът. Затова не може да му навреди – обясни Магда.

Лечителката коленичи до тялото на рицаря и започна да сваля доспехите, но също се разтресе от останалото електричество.

– Трябва да се внимава с тока! – рече поучително тя.
– Ето защо в къщичката си нямам такъв.

Борил беше в безсъзнание, а кракът му бе позеленял до бедрото.

– Нищо не мога да направя – рече тихо Магда. – Но ... чували ли сте за пеенето на драконите? То е лековито.

Принцът и магьосницата погледнаха очаквателно четирилата песнопоец.

– А-а-а, не! Аз съм музикален инвалид! – взе да се оправдава Спиридон.

– Никой не иска от теб арии! – рече строго Злати.

– Да, но песните „Зайченцето бяло” или „Тръгнал кос” са неподходящи...

– Глупости, глупости! Просто вземи едно „ла”! – снижи тона на спора Магда.

Драконът пое въздух, но го изпусна неуверено.

– Представи си как отровата излиза от крака в.... лапата ти – обясни магьосницата.

Никой не разбра дали беше „ла”, защото си запушиха ушите. Вибрацията бе толкова силна, че зъбите им затракаха. Можеше да се види с просто око как кракът на болния също вибрира и отровата се оттегля от него.

– Пфу! – каза накрая Спиридон и погледна с отвращение предната си лапа.

Магда грижливо доизбърса зеленото от нея с някаква отвара.

Щастлив от доброто дело, драконът потупа с опашка и изрева.

Борил отвори очи и видя надвесените над него лечители.

– Чибя! – рече той. – Как се гонят дракони?

– Аз да не съм куче? Имам си гордост и дълго потекло! – обидено отвърна Спиридон.

Докато закусваха при запаления огън, всички разказаха приключенията си.

Драконът и рицарят бяха ужасно уморени.

– Ще му трябва сън, много сън – каза сякаш на себе си Магда, гледайки болния.

– И на мене! – прозя се Спиридон.

– Ти – не! Ти си нашия превоз! – сгълча го лечителката.

– Хубава работа! Вместо славно да убия дракон и да му сложа главата над камината, сега трябва да ме носи – изпъшка Борил.

– А какво ще кажеш да окача своята глава над камината си? – обиди се Спиридон. – Ей, аз нямам камина! Това не е лоша идея. Ще поразместя малко скалички – да не мръзна в студените вечери...

Магда и принцът направиха носилка, която прикрепиха под корема на пътническия лайнер „Спиридон“.

Магбосницата въздъхна и даде някаква отвара на омърлушения дракон. Внезапно той подскочи, облиза език и очите му заблестяха.

– М-м-м! Има малинов вкус! Има ли още?

– Това стига за цял табун коне! – протестираше Магда.

– Но беше само капчица! Този Пиволей ме нахрани само с един казан пилешко с ориз. И за един зъб не стига! – оправдаваше се драконът.

– Трай, щурчо! – весело рече принцът, когато се натовариха на Спиридон.

– Дий! – допълни Магда.

За назидание драконът потегли тъй стремително, че Тъмният лес остана само в спомените. Въздушните течения бяха благоприятни, но какви ли приключения ги очакваха по ветровете на времето?...

***

До двореца на Ателантес водеха точно 101 стъпала. Сякаш сътворен от морска пяна, той се издигаше на хълма с изящните си кули.

Казимир и черните му войни нямаха намерение да се наслаждават на гледката. Този път магьосникът държеше пред себе си абаносов жезъл, от който струеше зелена светлина.

Щом тя докоснеше някой от стражите или царедворците, те замръзваха като статуи.

Без да пролее и капка кръв, Казимир влезе в тронната зала. Кралят и кралицата станаха от тронове си, стреснати от неочакваната визита. Тъй си и останаха – вкаменени.

- Хубава скулптура! – рече ехидно магът. - Занесете блаженопочившите в катакомбите! Там си имат дори саркофази...

...Пещерата, в която се намирах, беше любопитна за туризъм, но не и ако останеш в нея три дни. Без вести от приятелите, запълвах времето си с планове за бягство, които рухваха като пясъчни кули. И пак започвах отначало.

Наистина ли съм тъкачът на приказки? Ако е така, можеше да си представя, че магичната верига я няма. Огледах за пореден път пироните, с които скобата беше забита в скалата. Ами ако разделя задачата си на части?

Концентрирах се върху главичката на единия пирон и задърпах с мисълта си. Бавно и мъчително, гвоздеят започна да излиза и накрая издрънча на пода.

Окуражен и изпотен, отпуснах ръце и дух за отмора. Трябваше да се бърза... бавно.

***

- Не обичам гарвани! Прилепите са далеч по-приятелски настроени! – изръмжа Спиридон.

Той се въртеше и удряше с крилата си многобройните черни нападатели.

Магда хвърляше мълнии с пръчката си, а Злати отбиваше с меча си гарваните, които нападаха в гръб.

– Зави ми се свят! Пада-а-а-м! – изрева драконът.

Морските вълни приближаваха стремглаво. Спиридон и спътниците му потънаха в синята бездна, а гарваните тържествуващо грачеха и изчезнаха, сякаш нищо не е било.

– Призрачни гарвани! Много полезна магия! – потри доволно ръце Казимир и се прибра от върха на Бялата кула.

***

Дълбините пееха, люлееха тялото ѝ. Нежните пръсти на русалките я издигнаха нагоре. Бореше се да остане в ласкавата синева, но не ѝ позволяваха.

Събуждането бе мъчително. Магда отвори очи и се опита да седне въпреки болките в стомаха и световъртежа. Тя опипа бамбуковата плетена стена, през която се процеждаше китайски говор.

Внезапно една змейска глава и златокос принц отметнаха рогозката на входа.

Вълшебницата въздъхна, отпусна се и затвори очи. Бяха пристигнали...

***

– И какво сега? Излиза, че съм проспал цяла битка и собственото си даване? – недоумяваше Борил, седнал до Пиволей в уютната му къща.

– Беше славна битка с безславен край – намръщи се принцът. – Краят нещо ми се губи.

Друг път разговорлива, Магда мълчеше и си играеше с кичур от косата си. Хапна оскъдно и се измъкна навън.

Блажено задрямал на слънце, Спиридон се събуди от остра болка зад ухото.

– Оу! – извика той и впери обвинително очища в червенокосата напаст, държаща пръчка от тръни.

– Магическата ми пръчка... – опита се да обясни вълшебницата.

– Р-р-р...

– Калпава е...

– Е, и? Ти си ми отскубнала цял сноп косми!

– Не е сноп, само един – за новата ми пръчка.

– И не можа ли просто да помолиш? Тъкмо сънувах...

– Да помоля? Сигурно тогава щеше да поискаш упойка и един куп доктори за един нищо и никакъв косъм – изсумтя Магда.

Тя махна останалите вейки от трънливата пръчка, огледа критично творението си и започна магическия ритуал.

Можеше да се види как златистият косъм на дракона потъва в пръчката и се намества в сърцевината ѝ.

– Готово! – рече Магда и замахна, заслушана доволно в свистенето на новото си оръжие.

– Ако не за друго – става за подкарване на магарета и дракони – рече критично Пиволей, като тресеше шкембето си от смях.

– Само не ме карай да те правя слаб. Не знам как ще ти се отрази новата ми пръчица – помоли вълшебницата.

***

Иван Търговеца пристигна в Ателантес точно тогава, когато там имаше празненство в чест на крал Казимир.

Облечени в празнични дрехи, хората се събираха пред новия парк с чудесни каменни статуи. Те се усмихваха и

приветливо махаха на тъничката и висока фигура, изправена величествено на подиума.

– Какво се е случило с краля и кралицата? – попита Иван един младеж в синя роба.

– Какъв крал, каква кралица? – учудено отвърна момъкът. – Казимир е владетел на Ателантес от незапомнени времена.

– Чудно, много чудно... – промърмори Иван на себе си. – Толкова къса памет ли имат? Нужна ли е магия, за да забравиш някого?

...Най-после! Последният пирон падна и магичната верига се стовари между сталагмитите. Но триумфът ми бе краткотраен. Като жива змия, тя се опитваше отново да ме заклеши в стоманената си прегръдка.

– Няма да мине! Аз съм тъкачът на приказки! – изръмжах по-свирепо и от дракон.

Веригата изскимтя и утихна.

Закрачих с уверени крачки към изхода. Там някъде ме чакаха приятелите и свободата...

***

Тържеството в чест на новия парк със статуите и фонтана бе в разгара си. Гражданите на Ателантес танцуваха, разговаряха и опитваха от печеното месо и ароматното вино. Никой не забеляза как една каруца с платнище спря в уличките, за да разтовари стоката си.

– Ах, какъв пленителен мирис! – рече високо Борил.

– Ш-ш-т! Нали беше болен? – прошепна намръщено Магда.

През това време Пиволей и Злати разтоварваха китайски фенери, свирки и фойерверки за празнуващите.

– Мамо, виж! Бронзов дракон! – викаше едно момиченце със синя кордела.

– Изглежда венценосният владетел е решил да ни изненада с тази статуя на покрива – рече майката. – Съвсем като истински!

– В чест на годишнината от основаването на Ателантес, представям ви тези великолепни статуи! – говореше кралската особа.

– Нито ти си крал, нито това са статуи! – прекъсна го една фигура, появила се върху фонтана.

– Ах, ти ли си, тъкачо? Хванете този лъжец! – нареди властно Казимир.

Тъкачът на приказки не трепна.

– Ето доказателството! Вижте истината, граждани на Ателантес! – извика той.

Ослепителна светлина обля статуите и през прозрачното им стъкло се видяха ужасените лица на живи хора.

– Дръжте го! – повтори Казимир и запрати магия към мястото, където беше тъкачът. Но една гигантска сянка мълниеносно беше взела бунтовника със себе си.

– Сега! – извика Борил и заедно с принца извадиха мечовете си. Пробудени от заклинанието на измамника-крал, мнозина граждани се включиха в битката срещу черните стражи на мага.

Яхнал дракона, тъкачът насочваше вълшебството на Спиридон и огънят му оживяваше статуите една по една. С радостни възгласи, хората прегръщаха считаните за загинали свои роднини.

През това време Магда се беше прокраднала зад Казимир, загледан в драконовия ездач. С едно замахване на новата си пръчица, тя накара самозвания крал да замръзне.

– Хайде! – извика тя към принца. – Трудно го удържам!

Злати усети как магията на меча излиза от ръката му и отива в острието. Като на забавен кадър, облян в златна

светлина, мечът премина през магическия мехур, който защитаваше Казимир и се заби в гърдите му.

– Не-е-е! – извика черният злодей.

Той се опитваше да се освободи от златната светлина и като че ли успяваше. Казимир погледна дясната си ръка и видя как тя се стопява заедно с абаносовия му жезъл.

Накрая от него остана купчинка пепел...

– А? Пропуснах ли нещо? – рече драконът, стъпил в пепелта.

– Не много! Просто един злодей изчезна – рече Борил, като го потуша по врата.

– Откога станяхте толкова добри приятели? – подозрително попита Магда.

– Ние сме бойни другари, нали? – отвърна Борил. – Нали ме носеше, когато бях ранен?

– Само ако махнеш този ръждив меч от око̀то ми... и по-далеч от опашката ми – добави Спиридон, като се тресеше от смях.

***

Огнените бради на факлите хвърляха призрачни сенки по стените на катакомбите.

Заедно с Пиволей и принца, достигнахме до саркофазите на краля и кралицата.

– Тука са, тъкачо! – рече Пиволей, като ехото повтаряше думите му.

Истинските владетели на Ателантес бяха застинали в каменния си плен.

Призовах вълшебството и усетих как то изтича от дясната ми ръка в царските особи.

Каменните им одежди се смъкнаха и аз, като опарен, отдръпнах ръце. Беше късно.

Принцът коленичи до родителите си и за първи път го видях да плаче.

Пиволей мачкаше сламената си шапка и се чудеше какво да каже.

– Нали приказките свършват със щастлив край? – с мокро от сълзите лице, ме погледна Злати. – Къде е щастливият край? Кажи ми!

– Не знам – повдигнах уморено рамене. – Може би краят още не е дошъл. Или не виждаме щастливия завършек, който сами трябва да съградим...

***

Изящните сводове на залата за пиршества биха смаяли дори най-изискания благородник.

Крал Златин I стоеше като на тръни с корона на главата, приемайки поздравленията.

Когато официалната част свърши, той свали неудобното украшение и го цапна на главата на змея.

Спиридон придоби учудено изражение, но после се изпъчи гордо.

– Така де, аз съм кралски дракон – обяви на околните той.

Магда се усмихна и под знака на пръчката ѝ влетяха десетки мънички летящи феи, които сипеха цветни мехурчета над пируващите.

Борил и Пиволей разиграваха като на театър приключенията ни, единият – по драматичен, а другият – по комичен начин.

И аз бях там, радвайки се на изтъканата приказка.

- Е, май е време! – рече Магда, която ме бе съпроводи до балкона.

- А ти ще останеш ли тук? – попитах вълшебницата.

- Смятам да посетя южния остров Матис заедно с дракона. Малко плаж, мързелуване, тропически напитки – нали знаеш...

- Хайде де! И нито грам приключение? – не повярвах на ушите си.

- Нито прашинка! – категорично отсече Магда, макар погледът ѝ да говореше съвсем друго.

Пръчицата ѝ затанцува във въздуха, заедно с водовъртежите от светлина, които ме отведоха на плажа...

***

– И какво станало после? – дърпаше ме Марти за ухото.

Покачени „на кон”, отивахме към скалите в края на плажа. Те се извисяваха, подобно на Змеевия връх с пещерата на Спиридон.

Задъхано се изкачвахме по грапавите камъни, усещайки приятната им топлина по голите си стъпала.

Най-сетне стигнахме височинката, откъдето можеше да се види величествената гледка на целия залив.

Една фрегата с червени платна прекосяваше хоризонта. Беше ли същата, която ме понесе към Ателантес?

– Виж! – извика Марти и посочи някаква птица в синевата.

Беше ли това Магда, яхнала змея Спиридон, понесени към нови приключения?

Нишките на бъдещето светеха в лазурните води. Трябваше само малко кураж и сърце, за да изтъчеш приказката си.

ПРИКАЗКА ЗА СРЕБЪРНИЯ МЕЧ

Пролог

Има време, което изглежда като поздравителна картичка от морето. Тогава заливът Атлиман е застинало езеро, а перестите облачета са закотвени в лазура. Синьо-зелената мараня омайва сетивата. За разкош фрегатата с червени платна, бавно и величествено, се носи в притихналата синева.

Заедно със сина ми Марти се наслаждаваме на тази мирна картина, безучастно наблюдавайки как гордите стени на пясъчния ни замък се разрушават.

В този момент едно малко синьо облаче се появява в далечината. То се носи по брега, игриво подскачайки по стъпките на туристи и гларуси.

Най-сетне тюленото облаче се спира пред нас и заявява:

– Аз съм принцеса.

Омотана в модерната си тюлена наметка, братовчедката Калина най-малкото стои достолепно, както подобава на височайша особа.

И понеже е принцеса, всички вкупом отиваме за сладолед. Марти си избира мелба с играчка, а Калина „Черешова мечта”.

Ставайки дума за мечти, оживено разговаряме под големия синьо-зелен чадър за първата част на приказката.

– Ами аз – къде съм? – обидено повишава глас принцесата, не пропускайки да завърши последната сладоледена хапка.

– Еми... Ти си за втората част – мърморя аз, засрамен, че нямам в нагорещения си мозък нито грам идея.

В този момент една капка от ескимото ми пада на пясъка. От нищото се появяват фиорди, буйна река и заснежени хълмове. Виждат се кожени шатри и щъкащи между тях хора.

– А-а-ах! – възкликвам аз. – Започна се!

ПЪРВА ГЛАВА

Провалената почивка

Да направляваш самолет никак не е лесно. Още по-трудно е да летиш върху дракон и да следиш магикомпаса.

Вълшебницата Магда съвсем бе забравила за пътя. Още по-точно – спеше безгрижно върху мощните рамене на дракона Спиридон.

Внезапно чудовищното возило се разтресе и събуди магичната поспаланка.

– Хей, тука става все по-студено! Къде е така мечтаният тропически рай? – изрева недоволно драконът.

Все още в лапите на съня, Магда се опита да извади магикомпаса от джоба си, но той се изтърколи в негостоприемните небеса.

– Олеле, изпадна! – изписка магъосницата.

– Изпадна – кое? – изхриптя Спиридон.

– Магикомпасът! И сега... къде е юг? – Магда напразно сочеше с вълшебната си пръчка, за да определи посоката. Това едва ли беше възможно, тъй като върху тях се изсипа снежна буря.

– Крилата ми се обледениха! Падаме-е-е! – опита се да надвика воя на виелицата драконът.

„На ти сега тропически коктейл!“ – беше последната му мисъл, преди да потънат в ледената бездна...

На лов

Фрам махна дясната си ръкавица и докосна следата в снега. Беше съвсем прясна, макар бялата мечка да не се виждаше между ледените хълмове.

Утринното слънце искреше в очертанията на фиордите. Младежът намести костените си очила и стисна поздравно харпуна. Зад хълма се чуваше сумтенето на мечка-

та. Вятърът бе насрещен и не издаваше човешката миризма.

Малкият ловец пропълзя до билото, когато някаква светлина проблесна в небето и се стовари със съскане до брега.

Бялата мечка изрева и побягна.

Момчето се изправи, въздъхна и се насочи към брега, където се бяха приземили небесните пратеници.

Защо бяха попречили боговете на лова? Още ли не беше готов? Един ли бе захвърлил камък или коварният Локи си правеше шеги?

Странното момиче

В дните на новото слънце нямаше смисъл от излежаване в топлите кожени завивки. Малкото момиче Хита хапна набързо няколко лъжици каша от бакърения казан над огнището и взе въдицата, подпряна до прага.

Баба ѝ – шаманката Фрея – бе излязла отдавна навън, търсейки лековити билки в зелените пролетни петна, появили се сред снега. Тази година топлите дни изглеждаха по-дълги от обичайното. Връщаше ли се климатът от древни времена или просто съименничката ѝ – богинята Фрея – си играеше?

– И да внимаваш! Ледовете са тънки – извика старата жена след нея.

Хита размаха въдицата и се разсмя звънливо. Името ѝ означаваше намерена, тъй като наистина бе открита като бебе в снега край зимния лагер.

Никой не знаеше откъде може да е дошла. Момичето растеше като обикновено дете от клана, говореше езика на викингите и се учеше да стреля с лък. Русата ѝ коса не беше нещо необичайно, нито сините очи. Но погледът в тях бе различен.

Хита превали хълма, когато видя светлината на падащата звезда. Пришълецът пробви дупка в леда, близо до брега.

Някой извика зад гърба ѝ – беше Фрам, малкият ловец. Харпунът му още не бе пронизал никаква плячка, но той не губеше надежда.

Хванати за ръце, двете деца се спуснаха по заледената пътека към брега.

Пришълецът

Разтопеният зърнист лед искреше в различни цветове на дъгата. За неопитно око опасните пукнатини не можеха да се различат, но още от ранна възраст членовете на клана се учеха да познават природата на леда, който им говореше.

Можеше да се разбере кой лед е стар и кой нов, къде моржовете са изкопали дупка за дишане, и много други неща.

Внимателно и може би боязливо децата стигнаха до мястото, когато от дупката изплува тялото на огромно чудовище. То имаше люспи, криле и рог на страховитата си муцуна, но не показваше признаци на живот.

Без да иска, Хита стисна ръката на приятеля си, но той я освободи припряно.

Толкова месо можеше да нахрани клана за много дни напред и щеше да се прослави като добър войн.

Фрам пое въздух за кураж и безмълвно заби харпуна си в удавения звяр.

Внезапно едно голямо око се отвори от ципестите клепачи и го погледна застрашително, една разярена паст се отвори и изрева.

Двете деца замръзнаха, неспособни да избягат, и изви-
каха:

– Дракон!

ВТОРА ГЛАВА

През драконовото око

Спиридон усети пронизваща болка. Тя идваше сякаш отдалече, но го върна в реалността от студената прегръдка на небитието. Драконът с труд отвори едното си око, със залепнали от скрежа клепачи и изрева към малките човечета, дръзнали да го наранят. Това реване изхаби силите му и той с мъка пропъзля до брега, въпреки трошачия се около него лед. Къде ли бяха попаднали?

Драконът се опита да се сгрее с огнения си дъх, но сърцето му бе помръкнало и излезе само пара. Той погледна двете фигурки с премрежени очи. Едната бе малко момиче, което приближи и започна да му говори успокоително на древния драконов език.

То дори протегна ръка и погали нежно посинелите от студа люспи на шията му.

– Откъде знаеш нашия език, момиченце? – попита дрезгаво Спиридон.

– Казвам се Хита – намерената, и не помня нищо за себе си, камо ли откъде зная този език като роден.

– Наистина странно – промърмори драконът. – А къде се намираме? И този момък да държи пръчката си по-далеч от очите ми!

– Тук е Ледената земя – рече момчето и заби харпуна си в леда, за да увери звяра, че има мирни намерения. Погледът му обаче остана недоверчив. – Аз съм Фрам, а тебе Один ли те изпрати?

– Один не познавам, трябва да попитате Магда. Но... къде е тя? – чак сега се сети драконът, обяснявайки на децата. – Една вълшебница, доста разсеяна и с пръчица.

Те поклатиха глави, че не са виждали такава странна особа.

Спиридон се хвърли самоотвержено във водата, въпреки пронизващия студ, и се гмурна.

– Виждам я! – извика той, показвайки се сред ледените отломки.

Подобно на кученце, драконът изплува с тялото на Магда между зъбите си и заедно с новите си приятели се опитваха да я съживят. Вълшебницата дишаше едва доловимо и нямаше грам магическа сила в себе си, която би ѝ помогнала.

– Знам къде да отидем! – рече Хита и поведе всички по брега. Драконът носеше своята спътница на гърба си.

– Добре ли е? – викаше от време на време той, тъй като не можеше да извие врата си, за да я види.

Може би на стотния такъв въпрос и отговор, стигнаха до Синята лагуна.

Синята лагуна

Синята лагуна беше наистина райско кътче. Горещите води от вулкана наблизо се вливаха в морските, правейки един огромен топъл басейн, който вдигаше пара.

– Синята лагуна. Как не ми дойде наум? – рече момчето.

– Тук дъхът на боговете е лековит и ще помогне – рече Хита.

Заедно потопиха тялото на вълшебницата в топлите води, надявайки се на чудото.

Въпреки райското усещане, което го затопляше, Спиридон гледеше загрижено своята спътница. Тялото ѝ взе да трепери, изпъна се и започна да диша по-леко.

Внезапно Магда отвори очи, сякаш гледайки още други небеса. После се огледа и очите ѝ станаха нормални, даже се усмихна.

– Ти... ти и калпавото ти ориентиране – избоботи драконът, блискайки от вълшебната вода около себе си.

– Приказно местенце с топла вода. Какво искаш? – опита се да се оправдае Магда. – Е, няма палми и папагали, но...

– И за добре дошъл, този малчуган едва не ми извади окото! – продължаваше драконът, все едно не беше чул оправданията.

Хита се засмя, заразявайки и своя приятел. На всички не им се излизаше от приятната ласка на лагуната.

– Ще ви заведе при баба ми Фрея! – рече решително момичето. – Тя е мъдра и сигурно ще намери за вас добър съвет.

Лагерът на викингите

Пристигането на жив дракон в лагера на викингите бе цяло събитие. Спиридон вървеше с гордо изправена шия, заобиколен на почитателно разстояние от любопитните посрещачи.

Един върлинест мъж със смешна шапка спря шествието.

– Шатрата на шаманката е натам. Последвайте ме!

– Кой си ти и що за шапка е това? – попита Магда не особено тактично водача им.

– Аз съм Ото Веселяка.

Пея, щом пристигне мрака.

Древните балади зная.

С приказки ще ви омая – отвърна весело викингът.

– Това на главата му е мечокът Куори, убит в героичен двубой. Оставил му е ушите. Макар и доста преувеличена, трябва да чуете тази история край огнището – обясни Фрам.

На входа на шатрата ги чакаше възрастна жена с посребрени коси, сплетени на плитка и конусовидна шапка.

– Добре дошли! – рече Фрея. – Очаквах ви. Имах видения...

Тъкмо Фрам се чудеше как драконът ще влезе в малката шатра, когато от височините край лагера се чува роговете на съгледвачите.

– Моржовете! Моржовете пристигнаха! – чуваха се радостни викове.

– Е, отиваме ли? – рече момчето, потупвайки Спиридон по крилото.

– Наистина огладнях. Един лов ще ми дойде добре – изпръхтя драконът. – Само не завирай отново тази твоя пръчка в очите ми!

Шаманката

Магда се настани край огъня, гледайки приготвянията на шаманката. Хита донесе купичка с билки и хвърли няколко в огъня. Ото невъзмутимо стоеше в един ъгъл и приготвяше инструмента си, състоящ се от няколко костени тръбички.

Ароматният пушек опияняваше всички в някаква странна мъгла, а призрачни сенки се движеха в нея. Бяха ли те духовете на предците?

Фрея започна да обикаля огъня, надпявайки все по-бързо и високо, подкрепяна от странната мелодия, извлечена от свирката от драконова кост.

Плясъкът на драконови криле се смесваше с викове на отминали битки.

– Руните говорят, руните говорят! – извика святата жена и хвърли плочките с издълбани руни на каменния олтар.

Внезапно Магда усети магията и се включи в нея. Вдясно от нея Хита също помагаше.

Вместо руните да се подредят, самата жрица заговори гърлено на непознат език.

Внезапно я обгърна синкава светлина и също така бързо изчезна, щом завърши откровението.

Фрея се запъти изтощена към котлето и се наплиска с вода, за да се отърси от трансa.

Другите я гледаха очаквателно, без да обръщат внимание на мокрите ѝ коси.

– Какво направихте? – обърна се тя към Магда и Хита.
– Руните не говорят...

ТРЕТА ГЛАВА

Откровението

– Руните не казват нищо – въздъхна шаманката, облегната на каменния олтар и напразно взираща се в знаците.

Димът от огнището мърмореше нещо неразбрано, излизаш от отдушника.

– Те не казват, но ти го направи – рече окуражително Магда. – Обаче нищо не разбрах.

Хита остави билките на олтара, изправи се и изрецитира:

„На Драконови зъб вие идете
и бъдещето свое отгатнете.
Във дебри древни стари писмена
е скрила драконовата страна.“

– Откъде знаеш този език, дете? – извика Фрея с учудено и сурово изражение. – Да не си драконовата принцеса?

– Хайде де! Това са само истории... – рече Ото небрежно, прибирайки инструмента си в калъф за рамото.

– А ти... също ли си шаманка? – не преставаше да ври и кипи старата жена, обръщайки се към Магда.

– Д-д-да – заекна младата вълшебница смутено. – Но си изгубих пръчката и...

– Пръчка не ти е нужна, глупава жено! Магията е в теб и около теб! Май ще е добре да получиш няколко урока – рече вестителката на боговете, гледайки я изпитателно.

– А ти драконово дете? – Фрея погали златните коси на Хита. – Толкова години те гледам и как не съм забелязала...

– Тя говореше и на нашия дракон съвсем свободно – издаде я Магда.

– Хмм. Започвам да си мисля, че това пътуване до вулкана има значение не толкова за вас, колкото за нея – каза тихо шаманката.

Пирът на викингите

Увлечени в тайнствата, съвсем бяха забравили за ловците, които пристигнаха в лагера с богат улов, теглен на няколко завързани шейни от Спиридон.

Начело на групата вървяха драконът и момчето, обсипвани с поздравления.

Хита се затича към тях и замени няколко изречения със смелия дракон въпреки или заради облещените очи на баба ѝ.

Вечерните огънове белязаха началото на празника за успешния лов. Лееше се ейл и музика от костени флейти, барабани от еленова кожа и струнен инструмент таглхарпа.

Пътешествениците похапваха от дървените купи ароматни късчета месо, очаровани от приятната атмосфера. Магда и Фрея разговаряха тихо шамански работи. Фрам разказваше оживено на Ото за първия си успешен лов. Доволно натъпкан с морски деликатеси, драконът лежеше като куче с подвита опашка и гледаше с едно око, докато малчуганите се катереха по гърба му.

Ото вдигна флейтата си и започна:

„Да прием за дракона, ейл да се лей
и всеки викинг от сърце да запей.

Че връща се вярата в старите дни,
във меча на Один, що мрак победи...“

Всички се включиха в новата песен на барда. Веселието стигна връхната си точка, когато Спиридон изрева, опитвайки се да приглася.

Отпътуване

На сутринта дружината се приготви за път, получавайки съвети и подаръци от гостоприемната Фрея. Магда получи син кристал на верижка, а Хита – драконов зъб на връв от еленова кожа.

– Хм, зъбите ми са на мястото си! – провери за всеки случай Спиридон, мърморейки. – Що за идея? Драконова свирка, пък сега и огърлица...

– Ние не ядем дракони – засмя се Хита. – Може да се каже, че ги уважаваме като предците си. Загинали са отдавна при една война.

Утринният въздух бе студен и кристален, предвещаващ леко начало на приключението.

Пътят се изкачваше леко към черния вулкан, но мислите бяха безоблачни. Дружината бързо гълташе разстоянието по утъпкания сняг. Върхът в далечината наистина приличаше на рога, който увенчаваше любопитния нос на Спиридон, който душеше с наслада чистия въздух, напоен

с непознати миризми. Гледайки неодобрително гърба на Ото, където се полюшваше драконовата свирка, той се опита да завърже разговор.

– Значи, драконова земя, казваш...

– Да, отдавна е било. Ледените крале са победили. Тъй страната останала в пределите на студа и била наречена Ледена земя – отвърна Ото кратко, тъй като се задъхваше от височината.

Фрам вървеше напред, избирайки пътя. Замислен за събитията, младежът искаше да остане насаме с мислите си. Кой ли път му бе избрал Один?

Зад него Магда и Хита разговаряха за лечебни отвари.

– Хм, магическите думи имат значение, но Фрея ми е казвала, че не е нужно те да се изричат на глас – тъкмо обясняваше Хита.

– Да, но с пръчицата е далеч по-лесно за отварата – отвърна Магда.

Фрам не чу по-нататък тънкостите на отварите, защото се бе спрял пред стръмния връх, а не виждаше как да изкачат надвисналата грамада скали.

Загледан в дракона, Ото се спъна и закачи заснежения скален ръб.

Без да обяснява, младежът изгреба снега.

– Тук! Нещо е написано! – извика той.

Хита и Магда се вгледаха в писмената, но не разбираха нищо.

– Не са руни, ноти са! – прошепна Ото, извади свирката от калъфа, почука я от полепналия скреж и засвири.

Странната мелодия докосваше сърцата и скалите, неизсвирена от толкова много време.

Една по една руните засветиха. Каменната врата се отвори със замирането на последната нота.

– Това е. Магията на драконовата песен – рече Ото и въздъхна, сваляйки инструмента.

Нетърпеливата Магда вече бе влязла вътре в отвора.

– Ах, значи не нагоре, а надолу – чу се изненаданият ѝ глас.

И така – потеглиха към сърцето на Драконовия връх.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В сърцето на Драконовия връх

Пътят се виеше безкрайно спираловидно, все по-надолу, подобно на онази змия от сагите, опасваща цялата земя.

Този път водеха магьосничките.

Още в началото Хита повдигна длан, каза нещо напекно и пред тях се зарея жълтеникаво кълбо с размерите на ябълка, което им осветяваше пътя.

Магда забеляза, че в полумрака кристалът на шията ѝ свети в синя светлина. Тя обаче не посмя да изследва магичните му свойства в тайнствените коридори.

Фрам и Ото разговаряха тихо, успокоени от магичните си спътнички.

Спиридон шляпаше последен и отегчен, докато не усети нещо.

– Ах, усещам някаква приятна миризма! – изръмжа той и се засили, изпреварвайки всички.

Това не мина без премеждия, защото се сблъска с едно джудже, което носеше факла.

Двете приказни създания се гледаха учудено. Джудже-то бе хванало нахално дракона за рога му.

– Ш-ш-ш-т! Тихо! Да не се събуди! Тя спи! – рече строго мъникът.

– Тя? – развълнува се Спиридон и се шмугна край него в друго разклонение на пътя.

Оттам се чу ръмжене, вой, пляскане на криле. Всички побързаха да влязат в огромната кръгла пещера, чудейки се какво да очакват.

Спиридон се сражаваше с друг дракон, опитвайки се да го надвие с хапане и рев.

– Не-е-е! – извика джуджето, като си дърпаше брадата.
– Не я убивай! Тя е последната!

Двата дракона се виеха все по-нагоре в пещерата, опитвайки се да се съборят, и накрая изчезнаха през отвора на върха.

– Видяхте ли сега какво направихте? – тюхкаше се джуджето. – Кой ще пази сега съкровищата?

– Кой си ти? – казаха едновременно Фрам и Ото, насочвайки оръжията си.

С едно движение на ръката странното човече накара харпуна и лъка да паднат на земята.

– Няма нужда от това. Не ви мисля злото.

– Ти да не си ученик на Йода? – прошепна Магда.

– Аз съм Балин, последният пазител – поклони се белобрадкото.

– Пазител на какво? – попита Хита.

– Има ли значение? Нямаме работа тук. Вървете си.

– Но ние не сме дошли нито за дракона, нито за злато. – рече обидено Ото и сложи лъка на рамото си. – Много си негостоприемен, друже. Друго съм чувал за джуджетата...

Това обаче нямаше ефект, освен още по-намръщеното лице на Балин.

– Тук ни доведе едно пророчество – настоя пак Хита. – Чувал ли си за баба ми Фрида?

Драконовата принцеса

Драконите се появиха отново през отвора на върха, спускайки се все по-надолу. Летяха като влюбени птички,

без хапане и ръмжене. Най-накрая стъпиха на площадката, където ги очакваха толкова изумени погледи.

Хита се приближи към магичните чудовища, като им говореше на драконски. Двата древни звяра се спогледаха изумени.

– Ти да не си изгубената драконова принцеса? – извика Балин и се поклони дълбоко.

Драконите гледаха вторачено момичето, отказвайки да повярват.

– Много е мъничка – рече драконката Фрида.

– Хайде де! Владетелка на дракони! – изпръхтя и Спиридон.

Хита погали муцуната на „своите“ дракони и по люс-пите им пробяга синкава магия.

– Много е приятно! Хайде пак! – измърка мъжкарят.

– А ти да поотслабнеш! – побутна го драконката. – Летиш като баба.

– Е, добре! Ще ви покажа съкровищницата! – въздъхна джуджето. – Но да не счупите нещо!

Една скала се отмести, отваряйки пътя към сърцето на Драконов връх.

Библиотеката

Малки сини светлинки осветяваха кръглата пещера с многобройни ниши по стените.

– Но тук... няма злато – рече Ото и намести флейтата на гърба си.

– Идиоти! Нима не мислите, че джуджетата ламтим само за злато? Знанието е по-ценно от злато! – ядоса се Балин. – Знанието поражда умението, а умението – злато.

Хита повдигна по-високо магичното си кълбо, за да освети хилядите каменни плочки с руни, подредени като книги в изсечените ниши.

– Тук е знанието на изгубената Драконова земя, всичкото – рече напевно и тържествено джуджето. – Това, което е било, пак ще пребъде чрез драконовата принцеса.

– Никой не вярваше на тази легенда до днес – рече Ото, стараейки се да не обиди пак Балин.

Джуджето не отговори, а се покачи по една тясна пътека към нишите. Върна се с тънка каменна плоча, изписана и от двете страни, коленичи и я подаде на Хита.

– Това е историята на миналото и пророчество на бъдното. Пази я като очите си! И нека боговете те насочват по пътя на светлината! – рече развълнувано малкото човече и избърса сълзите си. – Победи ледените крале от Нефелхайм, принцесо!

Хита взе почтително плочката, боейки се да не я счупи.

Внезапно скалите около тях се заклатиха, сякаш боговете бяха усетили поличбата.

Започнаха да излизат струйки пара между камъните.

– Побързайте! Вулканът се събуди! – извика Балин.

Вратите на библиотеката започнаха да се затварят.

Магда и Хита се натовариха на Спиридон, а Ото и Фрам – на Фрида. Драконите се устремиха към вулканичния отвор, следвани от горещата пара.

На Магда ѝ се струваше, че още малко и ще бъдат погълнати и стопени от огнения ад. Тя затвори очи, но след малко леден полъх я накара да ги отвори. Бяха преминали.

ПЕТА ГЛАВА

На гости на приказчуна

От върха на вулкана се виждаше дългата река Бланда, която водеше до дома. От кратера излизаше бяла пара, пощадявайки околната местност.

Ото засенчи с ръка очите си, а после посочи на спътниците си.

– Там. Ето там е колибата на Убе приказчуна.

– Приказчун? Какво е това? – учуди се Магда.

– На нищо не се учудвам вече. Всъщност тази земя започва да ми се струва позната. Възможно ли е да съм се излюпил тук? – намеси се в разговора Спиридон.

– Приказчун е човек, който помни и разказва истории – продължи Ото, без да обръща внимание на думите на дракона.

– Магъосник ли е? – попита Хита.

– Не, но е мъдър човек. От него се учат поетите, наречени скалд, за да пишат баладите си.

Там ще отпочинем и потърсим отговори за плочката с руни.

Хита докосна торбата си, просто да провери дали скъпоценната реликва е там.

Драконовите криле прошумоляха в индиговото небе, отнасяйки дружината към нови приключения.

Великанът

Домът на Убе всъщност беше едно закътано място, заобиколено от скали, което изобретателният червенокос великан бе покрил с дървени трупи и клони. Широкото помещение можа да приюти дори и двата дракона, учтиво отърсили снега от крилата си, преди да се вмъкнат във великанското убежище.

– Ото, стари приятелю! Влизайте, влизайте! Отдавна ви чаках – рече с дебел глас домакинът.

– Откъде знаеше, че ще дойдем? – попита Магда, зиморничаво свела лице към огъня.

– Нищо не е тайна по ветровете на времето за приказчуна. Тъй реда истории за минали и бъдни дни, за съдбовни пророчества и забравени герои.

– Ха, ти сега ще кажеш, че и ние сме в едно пророчество? – засмя се Ото.

Великанът нищо не отговори, но се зае да разлива вечеря от големия котел за гостите си.

Фрам и Хита опитваха от вкусната яхния, заслушани в разговора на учител и ученик, но твърде уморени, за да участват в него.

Спиридон и Фрида спяха, споделяйки топлината си, а може би и сънищата си.

Ветровете шепнеха нещо. Този повей можеше да се усети със сърцето. Беше нещо познато и недоловимо за ума, но го имаше. Шепотът на Ледената земя, с нейните древни истории и предсказания.

Хита гледаше как Убе срича плочката на джуджето и се мръщи, мърдайки устни.

Щеше ли да разгадае написаното? Съчките пукаха във великанското огнище и тя заспа.

Спомени от миналото

Меки завивки я покриваха в съня, но вече не беше при великана. Чувстваше се малка, сякаш е бебе. Топъл глас я люлееше. Над нея се надвеси лицето на красива жена с тъмночервени коси, излъчващо толкова обич. Майка ѝ ли беше това? Умът ѝ не я познаваше, но сърцето ѝ се сви, разгадало истината. Сълзи капеха от майчиното лице върху бузите ѝ. Какво се бе случило? Защо майка ѝ плачеше?

Драконовата кралица отвори прозореца и изсвири. Не след дълго личният ѝ дракон долетя. Грижовните ѝ ръце завързаха драгоценното пакетче на гърба на звяра. Хита усети одраскването от една драконова люспа на челото си и се събуди.

Измислен сън или истински спомен ѝ бяха пратили боговете?

Историята на Драконовата земя

Хита отвори очи и се намести по-удобно на корема на драконката.

– Спи, прицесо, спи – промърмори Фрида в съня си.

Кой ли незнаен дракон я беше пренесъл при новия клан преди толкова години?

Утринните лъчи проникваха през гредите на покрива. Бурята бе отминала.

Фрам и Ото се появиха на входа. Единият носеше дърва, а другият – натрошен лед в котела.

Магда прошепна едно заклинание и разпали огъня. Хита ѝ кимна одобрително, добре беше схванала обясненията. Не след дълго отпиваха от ароматния чай.

– Тази плочка – започна Убе, като потърка руните – е за Драконовата земя.

В отдавнашни времена тук нямало лед и зима. Било зелена земя с тучни пасбища, непознати сега дървета и зверове. Още не били изчезнали спомените за първата кралица Елида Безстрашната, възседнала дракон и подписала мир с древните същества. Тъй те заговорили един език и споделили едни руни и една съдба.

Но дошъл кобен час, когато от севера се появили ледените крале с необозрима армия. Те изкушили великаните от Нефелхайм и там направили столицата си. Но не приключило с това. Ледените крале, яхнали летящи вирмове, потеглили на юг, носейки смъртно ледено дихание.

Легендите разказват, че ги водел сам богът Локи, завзел тяло на смъртен. Тялото му било приковано до сетния ден на света Рагнарок, но духът му хитро можел да се рее.

Много хора и дракони пролели кръвта си. Земята замръзнала в ужас от покорителите и не давала плод, а много животни измрели.

Дори боговете извикали съкрушени, когато паднала сияйната столица Тера. Но все още надеждата тлеела. Ле-

дените крале напразно дирили сребърния меч на Один, с който можели да завладеят цялата земя. Безмълвното тяло на кралицата запазило тайната. Никой не можал да открие и детето ѝ, изчезнало като призрак в страшната нощ.

Но в шатрите останала да се мълви легендата, че драконовата принцеса е жива и един ден ще събере народа си и го поведе към свободата...

ШЕСТА ГЛАВА

Разкрития

– Хубава история – рече Магда замислено.

– Но къде е нашето пророчество? – попита Фрам, хвърляйки едно дърво в огъня.

– Да, къде е? – присъедини се Ото. – Какво следва да сторим занапред?

Суровото дърво в огъня пукаше и мятеше искри, но отговор нямаше.

– Но тук... няма нищо повече написано – смутено отвърна Убе, оглеждайки плочицата и от двете страни в огромните си ръчища.

Реликвата се предаваше от ръка на ръка, докато стигна до Хита. Без да има нещо предвид, тя духна върху плочката, за да вижда по-ясно. Но ефектът беше поразителен. На мястото на руните се появиха точки и линии, както и едно място, обозначено с кръг.

– Ах, дъхът на принцесата е ключът! – рече Ото и свали мечата си шапка.

– Какво е това? Нищо не разбирам – попита недоумяващо Фрам, гледайки зад рамото на Хита.

– Глупави, глупави деца – въздъхна Фрида. – Това е карта.

Пещерата на спомените

Убе се наведе над картата, смръщил вежди. Магда забеляза как лицето му постепенно се разведри и великанът почука с пръст по отбелязаното място. Сетне се разбърза и започна да прибира в едни дисаги припаси от нишите в скалата. С пъшкане, извади голяма двуостра брадва и огледа критично дали е заточена.

– Къде така се разбърза? – попита Ото, гледайки с респект великанската брадва.

– Знам къде е мястото. Пещерата на спомените. Но се минава през блата, трябва и езеро да прекосим.

– Това с блатата хич не ми харесва – рече Спиридон и подви драконовата си опашка.

– Можем да се разделим на две групи – предложи Фрам. – И без това ми омръзна летенето.

– Не тръгвам никъде без теб! – обади се Хита и прегърна своя приятел от детинство. Фрам се изчерви, но не се отдръпна.

Магда и Ото не искаха да се разделят с удобния превоз на драконите, нито им се ходеше в тиня и да ги хапят комари. Тъй станаха летяща и ходеща дружина.

Пакостник

Когато излязоха от убежището, великанът спря и изсвири с уста. Чу се силно блеене и се появи огромен бял козел с вити рога. Гостите гледаха с изумление странното създание.

Убе потупа своя питомец и започна да го оседлава, след което натовари и дисагите.

Хита не пропусна да погали муцуната на дивото наглед добиче.

– Ах, забравих да ви представя! Това е моят снежен козел Пакостник. Вироглав е за сто козли, но има благороден нрав и е удобен за превоз. Обаче трябва да го държиш под око, да не направи някоя беля. Много го бива.

Без да се бавят, Фрам и Хита се качиха боязливо на гърба на животното, но премеждия нямаше.

– Ще вървим на север покрай реката – обясни Убе на летящите мързеливци. – Тръгнете по обяд и гледайте за запален огън. Пътят е твърде объркан, за да ви посоча направо пещерата. На карта е лесно, но съвсем друго е по пътеките...

Непознатият

Примамливите мъглявини на съня. Те го люлеят. Нечий топъл глас пее. Не разбира думите на песента и не е нужно. Майчината песен изпълва сърцето с обич. Толкова свиден спомен, заключен в душата му с девет ключа. Защо се появи сега?

Младежът се размърда в топлия басейн и отвори очи. Сънят изтичаше все още изпод клепачите му. Стените в подземие то шепнеха, а призрачният образ на червенокоса жена викаше след него.

– Ерик, Е-е-е-рик...

Някаква невидима сила разтърси съзнанието му и се появи друга картина. Ето го в тялото на могъщ бог, прикован в скалата. Желязото се впи в плътта му и дива омраза към боговете, които го бяха наказали, го изпълваше. Внезапно той се изсмя лудо. Беше намерил решението как да отмъсти...

Леденият войн облече кожените си дрехи и започна да се изкачва по витите стъпала на полуразрушената кула. Топлият басейн, който бе открил, беше истинска наслада, но кой от двата съня трябваше да послуша? Мразовитият вятър нахлуваше в плътта му, но необичайната топлина в сърцето му оставаше.

От върха на кулата се виждаха руините на Тера, потънала в мъртвешкия си сън.

Наследникът на ледените крале изсвири и леденият вирм изпляска с криле и кацна.

Ерик се зави с шала като маска. Години наред той се обучаваше от ледените крале за нови битки. Врагът като че ли беше победен. Клановите на викингите бяха разпръснати и сякаш спяха, а драконовите кости се белееха в руините.

Нещо не бе наред в душата му. Този път краткото лято бе по-топло от обичайното.

Нещо не беше наред и го усещаше отвътре. Трябваше да се прибере в Нефелхайм.

СЕДМА ГЛАВА

Пътища в блатата

В началото пътеката покрай реката беше утъпкана и лека. Снежният козел бодро вървеше в тръс, пръхтейки с ноздри пара в кристалния въздух.

Внезапно Убе спря добичето и скочи на земята. Не изглеждаше разтревожен, но нащрек. Оттук едва видимата нишка на пътеката навлизаше в блатото. Хита усети миризмата на гнило и се спогледаха с Фрам. Какви ли опасности криеше това странно място?

Удивително за ръста му, великанът хвана юздите на Пакостник и го поведе леко и внимателно по следите, видими за ловджийското му око.

Нищо не се чуваше, освен бръмченето на комарите.

– Странно тихо, не мислите ли? Дори жаби няма... – понечи да започне разговор Фрам.

Убе му изшътка, посочвайки трипръсти следи в калта.

Странни гъргорещи звуци се извисиха от храстите. Бели като сняг и подобни на крокодили същества изскочиха отпред и отзад на пътеката.

– Маливи! – извика Убе и плесна Пакостник по задницата. – Бягайте!

Битка в тресавището

По-вироглав от козела, Фрам не послуша великана и скочи от животното, приготвяйки харпуна си. Хита и Пакостник се понесоха стремително през блокадата на пътя.

Великанът изръмжа, като видя момчето, но вече беше късно. Снежните гуцери нападаха настървено, опитвайки се да ухапят плячката си. Алените им очи искряха от дива ярост.

Приказчунът нанасяше удари, размахвайки тежката брадва като ветрило, сякаш е детска играчка. Той не забеляза влечугото, промъкнало се зад него. Усетил, че люспите на животното са дебели, Фрам замахна и уцели малива в зейналата паст.

– Глупаво момче! Пречиш ми на замаха! – разсърди се Убе, но кратко кимна, като видя убитото чудовище.

Пакостник бягаше, следван от три маливи. Хита се държеше здраво за врата му, страхувайки се да не падне. Пред тях се появи дълга ледена пукнатина, съмнителна за прескачане.

Козелът съвсем не се подвоуми и скочи. Хита затвори очи, очаквайки удара в коварното тресавище, но вместо това Пакостник се изпързала от другата страна на леда.

С пръхтене, той се спря и се обърна, наблюдавайки как маливите вият, безсилни да ги достигнат.

„Трябва ни помощ!” – помисли си Хита и изпрати яркожълто кълбо магия право нагоре.

Наострената брадва

Спиридон и Фрида летяха по очертанията на реката. Магда се опитваше да види някъде сигнален огън, когато Ото ѝ показа яркожълтото кълбо, което се издигаше от земята.

Спускайки се, те видяха дружината, наобиколена от някакви големи бели гущери.

– Пъклени изчадия! Маливи! – избоботи Фрида и изригна огън, последвана от Спиридон.

Магда също не остана дължна, хвърляйки огнени топки.

Летящите изстребител-бомбардировачи се спуснаха точно до козела и Хита.

– Добре ли си, принцесо? – попита я Фрида.

– Пфу! Тия не стават и за вечеря! – обади се Спиридон, изплювайки обгорените останки на маливите.

През това време се появиха Фрам и Убе, задъхани от битката.

– Много ли закъсняхме? – разтревожена, рече Магда, оглеждайки раните им.

– Съвсем не – ухили се великанът. – Тъкмо проверих колко ми е остра брадвата.

Нефелхайм

Северната цитадела се издигаше величествено сред Сините планини. Острите ледени зъбери на кулите внушаваха сигурност и покой на Ерик.

Принцът смушка летящия вирм и се снижи към площадката за кацане, обозначена от знамето – тривърха ледена планина на светлосин фон.

Посрещнаха го слугите, облечени в бели роби – знак за покорство на севера. Те разседлаха верния му вирм и застагнаха, готови за нареждания.

Ерик пренебрегна раболепната им готовност и се запъти към вътрешността на двора, където обучаваха още войни и летящи създания. Тъкмо тогава един войн поставяше сбруята на гущера, но същият се противеше.

– Накажете го десет камшика! – нареди Ерик, без да се спира.

В покоите си принцът махна белия си кафтан и шапка със шал, изтягайки се на леглото.

Внезапно му прималя и видя странно позната девойка, която бягаше от свирепите блатни маливи. Времето се завихри назад и се видя като малко момче, съпроводено от кралете, които го бяха възпитали в северен дух. Красивата червенокоса жена от предното видение викаше след него, но образът ѝ потъна в снежната вихрушка.

Някакъв глас в главата му изрева и изтри виденията, затръшвайки вратата на спомените. Пак се видя като прикования бог. Черен пушек излезе от устата му и се всели в тримата крале, които стояха пред него. Трябваше да отмъсти на боговете и бялата им магия! За всичките страдания на тази скала трябваше да си платят – Тор, Фрея и всички други слабаци на трапезата на Один.

Духът на прикования виеше от ненавист в главата му. Той беше усетил някакво омразно пробуждане. Ароматът му се носеше от Тера до руините на Йотенхайм – южната столица на великаните, които не помолиха за милост. Трябваше да изкорени светлите кълнове, преди да са разцъфнали!

Ерик се събуди и наплиска лицето си с пресен сняг, за да прогони сънищата.

Кой от двамата беше – онзи на скалата или малкото момче?

Разтърсил коси, той се опита отново да пропъди спомените и се заметна с любимото си алено наметало.

Ледените крале го очакваха в тронната зала, увенчани със сребърни корони, а доспехите им бяха черни като пронизващ мрак.

Те извадиха мечовете си и коленичиха, протегнали десните си длани.

Ерик подаде на всеки по един амулет от син аметист и рече строго:

– Събудете войните! Бялата магия се пробужда!

ОСМА ГЛАВА

Езерото Миватн

– Най-сетне езерото! – извика Магда на останалите в колоната.

Хита и Фрам се спряха до нея, загледи в кристалните води и буйна растителност.

– Хубаво място. Околните върхове го пазят от бурите, а близостта до вулканите го топли – рече Ото и поведе козела на водопой.

Хита и Магда разопаковаха багажа, а Фрам донесе съчки за огъня.

– Невероятно! Тук гъмжи от риба! – чу се гласът на Ото от брега, подканяйки Фрам да се присъедини към риболова.

Двата дракона нямаха нужда от покана. Спиридон се засили да се гмурне в примамливите води, но плъосна комично във водата.

– Плитко е! – изръмжа ядосан той, сподирян от смеха на драконката.

– Чувал съм, че тук е била долината на великаните – каза Ото и подаде на Фрам следващата риба.

– Трябва да питаме Убе – отвърна момчето. – Но къде е той?

Намериха го до един голям триъгълен камък, извисяващ се на няколко боя и изпъстрен с неразбираеми букви. Беше коленичил и сълзи капеха от очите му.

Великанът се сепна от стъпките и стана, опитвайки се да скрие тъгата си.

– Това остана от дома на великаните – Йотенхайм. Прекрасна долина и ужасна погибел – рече дрезгаво той.

Върнаха се мълчаливо при огъня, откъдето вече се носеше приятната миризма на печена риба.

Печалната история на великаните

Великанът разрови жаравата с пръчка, въздъхна и започна своя разказ.

– Някога великаните живеели мирно с хората и драконите. Те били изкусни строители и помогнали в изграждането на столицата Тера. Градовете Нефелхайм и Йотенхайм процъфтявали. Но гордостта на владетелите им се оказа съдбоносна пречка.

Когато се появили ледените крале, великаните не знаели кое да изберат, мислейки се за недосегаеми и непобедими. Едни се поблазнили от обещанията на ледените крале, докато в Йотенхайм решили да не взимат страна.

Но ледената армия върхлетяла и започнала да коси великаните и мирната им долина, заличавайки уж непревземаемите каменни бастиони. Тогава на помощ дошла драконовата кралица и нейната войска. Настанал нечуван сблъсък. Малцината оцелели великани хвърляли нагорещени камъни, а драконите – жив пламък. Величествената цитадела рухнала в черни руини от огньовете. Ледените крале отстъпили, но и драконите трябвало да сторят същото, заплатили кървавата цена. Пробудени от боговете, вулканите разтресли земята и милостиво покрили бойното поле с вода, образувайки свещеното езеро Миватн.

Убе замълча, сякаш виждайки онези древни времена.

– И какво станало после? – попита Магда.

– После... – продължи Убе, запалвайки лулата си. – После великани и хора направили гробница за юначния Агенар. Ледените крале се уплашили от вълшебния му меч и побягнали, но обикновен войн го пронизал откъм гърба.

Опечалената драконова кралица погребала в гробницата мъжа си, а след нея и други владетели и смели мъже намирали там вечен покой. Всеки нов владетел ходел там, за да познае своето наследство.

Мълвата говори, че Агенар се биел с меч, който сам Один му дал...

– Хм, не е ли чук? – прекъсна разказа Ото.

– Не. Тор е с чук. Мечът на Один, блестящ като светкавица, изкован в недрата на вулканите и благословен от небесата, е съвсем друго нещо.

– Излиза, че това е била първата война – каза замислена Хита. – А втората...

– Втората се е случила преди десетина години, с падането на Тера. После ледените крале се завърнали в Нефелхайм и оттогава нищо не се е чуло.

– Но защо тогава се появиха маливите? Какво ги е събудило? – попита Фрам.

Хита мълчеше, но усещаше как в нея избухват отговорите...

Отплаване

За великана Убе бе детска игра да отсече няколко дървета за сал. Магда и Хита чевръсто превързваха дънерите.

– А тези два края – за какво са? – попита Фрам, държейки въжетата по изрична заповед на въжарките.

– Съвсем скоро ще разбереш... – отвърна Хита и смигна на драконката Фрида.

Решиха да оставят багажа в лагера, тъй като пещерата беше наблизко. Пакостник упорито се дърпаше и не искаше да се покачи на сала. Най-накрая оставиха вироглавия козел за страж.

Убе бутна возилото в бистрите води и пътниците се покачиха. Драконите хванаха двата края на въжетата и полетяха. В началото великанът буташе сала и пляскаше с крака, но след малко просто се държеше да не се изпусне от шеметната скорост на драконовата сила – по-точно две драконски сили.

– И-ха! Истински сърф! – възкликна весело Магда.

– Какво е сърф? – опули се Ото.

Нямаше време за отговор, понеже достигнаха отсрещния бряг. Същият съвсем не приличаше на гостоприемното място, откъдето бяха отплавали. На земята нямаше никаква тревичка, а парчета изстинала в причудливи форми лава. На места се издигаха стълбове пара.

Почернелите руини на столицата на великаните трудно можеха да се различат сред черната пустош и пушеците.

– Портите на ада – дрезгаво и скръбно рече Убе. – Така ги нарекоха..

Видения и наяве

Ерик си спомни как ледените крале се върнаха от войната. Възможно ли беше това? Тогава не е бил роден. Призракът му се рееше над сведените глави на победените победители.

– И не сте взели меча? Побояли сте се от светлината му? – извика прикованият бог.

– Не посмяхме, макар да имахме части от силата ти, господарю – отвърна един от кралете.

– Тогава не сте достойни за нито една капчица от нея! – гръмогласно рече Локи.

Ерик видя призрачната си ръка, която отнема силата от очите на ледените крале и я слага в една урна.

– Намерете ми невинно момче с драконова кръв и я вложете! – заповяда той.

„Локи“ – помисли си Ерик. – „Аз ли съм Локи?“

Съзнанието на бога се втурна и го погълна. Той различи групата и девойката, която крачеше сред почернелите руини на Йотенхайм.

– Портите на ада! Чудно място за покой на всички драконови кралици и за новата такава.

Няма да ми избягаш, моме, няма! – извикаха Ерик и Локи едновременно.

Един дух и една цел – разплата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Клисурата на драконите

В полето от застинала лава нямаше път и беше трудно да се избере накъде да тръгнат.

Фрам потърка очи от пушека и видя тясната клисура, отбелязваща пътя към гробницата. Две огромни каменни статуи на дракони пазеха мълчалива стража.

– Насам! – извика той, размахвайки харпуна си.

Убе приказчуна се беше захласнал в разговор с Магда и Хита, посочвайки тази или онази черна руина на великанския град. Беше забравил ролята си на водач, а по-скоро туристически гид.

– А онова там беше улицата на ковачите и златарите, където... – казваше той.

Слушателите му кимаха учтиво, макар да не различаваха нещо.

Драконите и Ото бяха излетели на разузнаване и се ре-еха над скалите.

Най-сетне те полетяха обратно, превръщайки се за зрителя от лястовици в орли и накрая – себе си. Ото скочи чевръсто от гърба на Спиридон и го потупа по гърба.

– Хей, да не съм ти кон! Аз съм дракон с дълго потекло... – обиди се драконът.

– Ех, не си Сенкогрив, нито Пакостник, но полетът ми се понрави, както и твоята компания – отвърна Ото, примижавайки изпитателно.

Драконът не отвърна на шегата, правейки се на зает с някакво перо на дясното си крило.

Оказа се, че не могат да съкратят пътя, тъй като нямаше място за кацане, а скалите се издигаха високо от двете страни на теснината.

– Стойте! – извика Магда, когато неусетно достигнаха драконовите исполини. – Тук има магия!

– И аз я усетих! – рече Хита.

Убе не им обърна внимание и търсеше нещо в джобовете си.

Викингското момиче свали драконовия зъб-амулет от шията си, който ѝ беше дала баба ѝ.

Вдигна го в дясната си ръка и заговори заклинание на древния език.

Невидимата за другите преграда изчезна. Убе успя да види за момент синкавата ѝ мараня.

Пергаментът, който държеше в ръката си, беше вече ненужен.

– Само драконовата принцеса знае тези думи освен мен – каза изненадано той и коленичи пред Хита. – Ваше Величество, заклевам се да служа на Вас и Светлината...

Хита се изчерви, но кимна – колкото можеше достойно. Беше странно и смешно да видиш огромната коленичила фигура пред малкото момиче.

Продължиха напред без премеждия, стигайки до портите на гробницата. Спиридон мърмореше недоволно за лапите си, ожулени от острите камъни, но Магда и Хита му изпъткаха.

Трите кралици

Вперили поглед в почернелите от времето сребърни ваяния пред тях, Магда и Хита се опитваха да разберат следващата загадка. Три фигури на драконови кралици бяха изобразени на входа. Едната държеше меч, другата – кълбо, а третата – книга.

– Може би трябва да се избере между меча, магията и знанието – предложи Магда.

В същото време откъм гърба им се чува викове и дрънчене на оръжие. Ледените войни бяха успели да преминат след тях, докато магичната бариера бе вдигната.

Фрам с харпуна си, Убе с великанската си брадва и Ото с лъка нанасяха поражения на врага, но ледените брони бяха трудни за пробиване. Веднъж пробити, враговете падаха и от тях излизаше някакъв черен дим.

Бранителите се изтегляха полека-лека към вратата. Обърнати в нейната посока, драконите не можеха да се обърнат и да участват в боя.

– С удоволствие бих изпарил тези ледени натрапници – хриптеше Спиридон, но изкриви лице от болката в лапите.

– Ти недей горя от нетърпение! От огъня тези скали могат да се срутят върху нас – съвсем не го успокои Фрида. – Защо не си тренирал акробатика например? Сега щеше да е полезна...

– Хайде, какво се чудите! – извика Ото. – Отваряйте най-сетне тия порти!

Твърде ядосан, той направи нещо на барелефите и древните изваяния им дадоха път.

Всички влетяха вътре, тъкмо навреме до затварянето на вратата от невидима сила.

– Какво направи? – попита го задъхано Магда.

– А, нищо! Просто едната коронка на кралиците беше малко накриво – отвърна скромно Ото и си затананика някаква мелодия. – Защо всичко трябва да е сложно и магично?

Закъснелият противник

Намерил вярната пътека, Ерик пришпори летящия вирм и посочи на отряда си мястото за кацане. Ледените

войници, облечени в черни доспехи, слязоха от гущерите и се построиха.

Богът в съзнанието му потри доволно неговите ръце. Беше поел пълен контрол, макар момчето да беше възпитано да му се подчинява.

Разузнавателният отряд бе преминал успешно клисурата. Локи вдигна ръка за настъпление на основните сили, но гледаше подозрително мълчаливите каменни исполини.

Внезапно очите на драконите засветиха и започнаха да хвърлят мълнии, превръщайки ледените фигури в облачета пара.

– Назад! – изкомандва Ерик, неспособен да преодолее магията. Хватката на бога в съзнанието му беше хлъзгава и понякога се изплъзваше и се отделяха. За съжаление младежът нямаше качествата на маг. Може би точно за това го бе избрал Локи.

Дочули виковете на войните, разузнавачите от предния отряд се връщаха от портата на гробницата, за да им помогнат. Те не разбираха знаците и ръкомаханията на другарите си, попаднали зад магичната бариера и станаха също облачета.

– Коварни изчадия! – вдигна юмрук Локи. – Ще ви науча аз! Мечът на Один ще бъде мой! Светът ще бъде мой!

– Какъв меч? – попита Ерик в съзнанието си. – Хубав ли е?

Това още повече го вбеси, но се опита да се овладее. Трябваше му невинното ядро в сърцето на момчето, за да съществува.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пещерата на спомените

Пещерата на спомените наистина отговаряше на името си. Над всеки саркофаг на владетел, положен в ниша, имаше надпис с името и делата, които бе извършил. Гробницата бе голяма и кръгла зала, в която Хита преброи 23 поколения драконови кралици и техните съпрузи.

– Древните инглинги – шептеше Убе и отрязва кичур от косата си, за да го положи в почит към героите.

Ото също се бе захласнал в някакъв фриз с руни, забравил за настоящето.

– Ехей, ние сме тука! – опита се да ги свести Хита, а Магда ощипа Ото по замислената буза.

– Какво? – сепна се Убе.

– Меч. Един такъв свещен. Лично на Один. Къде е? – опита се да бъде кратък Фрам

Великанът повдигна рамене. Той не беше посмял да влиза в криптата друг път.

Двата дракона отместиха Фрам, подпрял се на стената.

Чак сега се видяха издълбани две следи на драконови лапи.

– Това трябва да е много древно – рече очарована Хита.

Спиридон и Фрида се спогледаха и натиснаха вдлъбнатините. Скалната врата се вдигна нагоре, разкривайки тесен коридор.

– Гледай ти, беда! Оттук няма да мога да мина – тюх-каше се Убе, след като едва не се заклеши и трябваше да го измъкнат като коркова тапа.

– Нищо – опита се да го успокои Магда. – Поне за четене и попълване на историите ти имаш бая да наваксваш. А и драконите ще ти правят компания.

– Компания? А откъде да взема пергамент?

Спиридон услужливо му подаде такъв от една ниша.

– Мастило?

Фрида му подаде едно шишенце от същото място, като му духна, за да разтвори съдържанието.

– Перо?

Двата дракона откъснаха по едно от крилата си и му изреваха.

Спящият воин

– Ти си първа – рече Фрам на Хита. – Това място ти принадлежи.

Магда и Ото ги последваха мълчаливо. Коридорът завиваше няколко пъти, но капани нямаше. Щом пристъпеха, стените му се осветяваха сами.

– Светещи бактерии или магия – не мога да определя – каза Магда, светотатствено нарушавайки тишината.

– Има ли значение? – сви рамене Ото.

Стигнаха до малка зала без врата.

Щом Хита пристъпи, от входа към вътрешността се запалиха последователно светлини, образувайки кръг. Точно в средата, на мраморен пиедестал, беше саркофагът на героя. Каменният му барелеф показваше едно величаво и ведро лице, излъчващо вековна мъдрост. Мечът бе положен в каменна ножница, която войнът стискаше с две ръце.

„И когато Агенар Честния прогони ледените крале, а сам издъхна от раните си, никой не посмя да вземе меча му. Горчиво ридаше кралица Семела, когато го полагаха. И тогава закле свещения меч, щото само кръв от кръвта да го вдигне отново”- прочете на глас Ото.

Хита пристъпи напред и хвана оръжието, но ръцете на героя не го пускаха. Тя опита отново, използвайки бялата магия, но мечът засвети и започна да вибрира, без да се отдели от ножницата си.

Беше ли се провалила?

Кръв от кръвта

– Защо ли ми се струва, че тука не трябва магия, а малко сръчност? – рече нетърпеливо Фрам и хвана меча. Без да иска, той се одраска и няколко капки кръв паднаха на сребърната патина.

Внезапно над тялото се появи призрачният образ на Агенар.

– Кръв от моята кръв, приемаш ли меча на Один, за да служиш на Светлината?

– Приемам – рече момъкът, сякаш отдавна премислил този отговор.

– Приемаш ли меча на Один, за да се издигне за бран на драконовия народ? – продължи величественото лице.

– Приемам – отговори по-високо Фрам и коленичи.

– Приемаш ли да не го използваш за зло и да го върнеш неопетнен в ножницата, когато времето настъпи?

– Приемам – отговори младият викинг и наведе глава.

– Тогава поеми силата му с духа си, защото името на меча е Вяра.

Фрам отново хвана меча и го издърпа – този път свободно от каменната ножница. Той усети през ръката си сребърната магия на меча, която навлиза като нова кръв и изпълва сърцето му.

Сякаш беше намерил липсващата част от себе си и сега беше цял. През очите му преминаха десниците и делата на войните, които го бяха държали.

Фрам отдаде чест на смелия войн, който кимна и изчезна.

Докато останалите поздравяваха момъка, друга скална врата зад криптата се отвори и от нея струеше златиста светлина. През нея се виждаха руините на Тера.

– Трябва да предупредя Убе и драконите – рече Ото. –
Вие вървете...

Върлинестият музикант гледаше как Магда, Фрам и Хита потъват в магичния портал. Трябваше да напише балада за меча на Один, но това можеше да почака...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кулата на кралицата

Кулата на кралицата – някога символ на древния град на инлингите – бе останала цяла по чудо. Грозни пробойни покриваха снагата ѝ – рани от ожесточената битка от последната война.

Магда, Хита и Фрам започнаха изкачването, като си почиваха покрай дупките от стените, разкриващи приказна гледка към реката, минаваща край града.

Магда можеше да си представи как по улиците са се движели хора, ходели са на пазарния площад или в градината на двореца.

– Чудно ми е – рече Фрам – защо при последната война никой не е извадил меча? Дръжката на вълшебната реликва проблясваше на хълбока му.

– Може би са забравили за гробницата – рече Хита, отпивайки от манерката си.

– Или е нямало роден потомък на Агенар – добави Магда.

Най-сетне стигнаха до върха, където бяха покоите на кралицата.

Нямаха време да се насладят на гледката. Те видяха черния облак от летящи вирмове и техните ездачи. Как са могли да усетят присъствието им в този мъртъв град?

Наближаваха бързо. Чуваше се ужасният им грак и призрачния плясък на крилете им.

– Върви, принцесо! – рече Фрам и извади меча на Один.

– Време е да вземеш короната си. Ние ще ги задържим – каза решително Магда.

Фрам стисна здраво меча, а магьосницата вдигна синия амулет в дясната си ръка.

Сега щеше да разбере колко е научила от старата шаманка...

Пакостник

– Трябва да ида за Пакостник – рече Убе и подаде на Ото торбата с изписани пергаменти. – Просто за всеки случай – обясни великанът.

Драконите бяха нетърпеливи да полетят, след като излязоха от клисурата.

– Ужасно съм се схванал – оплака се Спиридон на Ото.

Великанът гледеше как приятелите му изчезват в пролетното небе и въздъхна. С широки крачки, той се запъти към лагера.

От другата страна на езерото го очакваше неприятна изненада. Пакостник раздаваше удари с рога и копита, пазейки багажа от група ледени войни. Няколко стрели бяха забити в снежната му козина.

Убе не помнеше как е преплувал езерото. Точно като излизаше на сушата, един от войниците замахна с копие и прободде смелия козел в гърдите. Издавайки жалостив стон, Пакостник падна на лявата си страна и под него се образуваше локва кръв.

– Не-е-е! – изрева Убе и секирата му изсвистя във въздуха, правейки просека до тялото на любимия му питомец.

Великанът се наведе, но се разстрои още повече, виждайки помръкващите очи и усещайки последния дъх на Пакостник.

– Ще се видим във Валхала, скъпи друже. Сега те ще си платят! – рече Убе.

Нямаше време за размекване. Секирата си вършеше работата и порази близките противници. Усетили угрозата на викингското острие, ледените войни се отдръпнаха и го обсипаха със стрели. Две от тях го пронизаха в дясната ръка, но Убе прехвърли оръжието си в лявата, като се изсмя предизвикателно. Коленете му нещо ставаха меки. Толкова ли се беше изморил?

Внезапно една великанска ръка го повдигна и един вълшебен глас прошепна в ухото му:

– Няма да ми умираш сега! Дръж се! Аз съм великанката Яра, а това е дружината ми.

Двамата изсумтяха и застанаха гръб в гръб за следващата атака. Битката утихваше...

Пак закъснял

Ядосаният Локи този път не даде никакъв контрол на Ерик. Съзнанието на последния скимтеше като кученце в някакъв ъгъл на мозъка му.

Премахнал магията, злият бог крачеше сред отломките на драконите и с един замах отвори вратата на гробницата. Скъпо щяха да си платят тези търсачи на силни усещания! Е, щяха да си ги получат.

Ерик съгледа криптата и някакъв смътен спомен изплува в него, че са му разказвали за това място. Магьосникът твърде беше съсредоточен, за да блокира и този спомен.

Той се наведе към ножницата, но същата бе празна. Надеждата за безгранична власт отново се изплъзваше. Ерик можа да надникне в мечтите на бога. Там той се но-

сеше към небесата, посичайки войните и боговете на Валхала. Забиваше меча отново и отново в Один, който го прикова към скалата до настъпването на Рагнарк – сетната битка.

Локи съгледа златистия портал към Тера и приближи внимателно към него. Без да иска, Ерик го докосна с длан и се опари.

– Идиот! Това е бяла магия! Не ми дава да премина – извика магьосникът.

Ерик гледаше града в златистата омара и си спомняше как е тичал по улиците му.

Локи беше толкова умислен в плановете си за Тера, че беше отхлабил хватката. Поне в тъмницата на съзнанието си, момъкът беше господар сега на спомените си и горчиво заплака...

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Драконова кралица

Хита пое въздух и пристъпи смело напред. Огледа се – беше в помещение със огледала вместо стени и не можеше да се прецени големината му. От огледалата я гледаха нейните изображения, но някак различни.

– Аз съм Хита шаманката – рече едно огледало.

Изображението ѝ имаше шапката с дрънкулки на шаманка.

– Върни се в клана и всичко ще е по старому – рече образът.

Внезапно той се разми и се появи жестока картина. Ледените войни доубиваха хората в летния лагер. Жени, деца и старци пицяха, без да намерят пощада. Баба ѝ легеше с брадва в ръка, защитавала се до последно.

– Аз съм Пазителката на знанието – рече друго изображение. – Миналото е било прекрасно. Толкова има да се научи от летописите.

Внезапно обликът ѝ се промени. Роклята ѝ бе дрипава, ръцете ѝ – издраскани от камъните.

– Аз съм призрак, зазидан от Ерик – принцът на мрака. – Балин, той... О, Балин... – изображението разкриви лице и заплака.

– Аз съм Ледената кралица – въздъхна трето огледало. – Ожених се за Ерик. Битката за мъртъв град и мъртви илюзии е безсмислена. И двете са руини.

Безупречната бяла рокля не можеше да скрие отчаянието на следващата картина в огледалото.

– Принцът – той прави нещо в главата ми. О, не! – алено петно разцъфна на гърдите ѝ. Беше забила камата до дръжката.

– Не избирам нито едно от вас! – извика Хита на огледалата и те се счупиха.

Друга врата се откри в стената и отвори. В цял ръст там я чакаше призракът на кралицата.

– Ела, дъще! – каза топло червенкосата жена. – Колко си пораснала! Ти направи правилен избор. Короната е твоя.

Призрачните ръце положиха златния кръг на главата ѝ и изчезнаха.

Внезапно, сякаш от небесата, върху Хита блисна ослепително бяла светлина. Тя я изпълваше, носеше мир, мъдрост и толкова обич. Богинята Фрея ли я изпращаше?

Колоната светлина я изпълни и блисна нагоре към небесата. Можеше да се види от най-отдалечените кътчета на драконовата земя.

Тя беше маякът на надеждата...

Призивът на Светлината

Бялата колона светлина се виждаше толкова далече, че клановете на викингите веднага потеглиха, съзрели полчищата на Один. Не беше нужно да свикват събрание-тинг или да питат шаманите си. Всеки грабваше оръжието си от сандъците и тръгваше.

През това време Магда и Фрам успяваха да отблъснат от площадката на върха на кулата летящите гущери и техните екипажи, но те успяваха да кацнат в града. Под такъв ъгъл те не можеха да бъдат улучени от младежите.

В далечината Фрам видя приближаващите дракони и една точица на гърба на единия.

Двамата защитници замахаха с ръце на пристигащата помощ.

Не след дълго Ото скочи от Спиридон и се прегърнаха.

– Малко се забавихме – рече той. – Тия вирмове са голяма напаст.

Магда и Фрам се покачиха на драконите и не след дълго бяха изтласкали вражеската ескадрила извън града.

Долната площадка всъщност беше пазарният площад на Тера. От мраморните му плочи надолу тръгваха три пътя, стигащи до трите порти на града.

От едната порта се чува рогове. Враг или приятел? По древния калдъръм идеха племената, потомци на викингите-заселници. Главатарят им, носещ шлем с два рога, се поклони на Магда.

– Чухме зова на Один и пристигнахме възможно най-бързо – рече той. – Но къде е принцесата?

– Не съм аз – смутено рече Магда. – Тя още говори с боговете.

Предводителят на викингите се смути, но после се обърна към Фрам и с радост го прегърна.

– Радвам се, че си жив, сине. И... си намерил меча ми – старият войн плъзна поглед към меча.

– Твоят меч? Как така – твой? – изумен, възкликна Фрам.

– Принадлежеше ми по кръв. Драконовата кралица ме беше пратила за него, но силите на врага ми попречиха. Тежко ранен, бях прибран от нашия клан в зимния лагер. Когато се свестих, достигнаха вести, че Тера е рухнала и всичко е загубено. Помислих си, че и мечът е във врага.

Но само на следващия ден прибрах едно бебе в снега – детето на кралицата. Най-добре беше да остане в тайна коя е тя.

– Сега разбирам... кръв от кръвта – прошепна Магда.

Двамата потомци на Агенар се бяха събрали да защитят Светлината и драконовата кралица. Но защо се бавеше тя?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Великаните

Ледената армия беше пристигнала малко след идването на викингите. Те се построиха в три отряда, предвождани от тримата ледени крале. Всеки от тях носеше висока бяла корона, увенчана с кървав диамант. Те нямаха идея за бърз шурм само през едната порта.

– Как да защитим и трите входа? Хората ни са толкова малко – чудеше се Магда.

– Залостихме двете странични врати, но това няма да е за дълго – рапортува бащата на Фрам.

Най-накрая решиха да разположат двата дракона по фланговете, яздени от Магда и Фрам. Те щяха да ударят врага в тила, докато викингите защитаваха средната порта.

В началото тази тактика се оказа успешна. Мнозина ледени войни бяха унищожени в гръб, а подкрепящите ги

лелящи гушери – прогонени отвъд реката. По-късно онова място щеше да бъде наречено Вирмово поле.

Оцелелите от сблъсъка ледени войни се прегрупираха към централната порта с идването на техния предводител. Те се втурнаха като ужилени напред и започнаха да разбиват вратата, направена от солиден дъб и железни клинове.

Избързал отвъд реката, Фрам направи кръг с драконката и се насочи към центъра, но Магда му посочи нещо в далечината зад града. Оттам идваше друга армия, носеща овехтял оранжев пряпорец.

– Великаните идат! – извика Фрам от въздуха на викингите и побърза с дракона, за да отвори тайната задна врата.

Бойците се спряха за момент, гледайки пристигането на великаните с респект и мъничко страх.

Нахлупил подходящ за ръста си шлем, Убе се ухили на Фрам, съпровождан от една великанка.

– Това е Яра и дружината ѝ – представи я той. – Нали не се забавихме много?

Пак виновни

Ледените крале стояха пред Локи и се огъваха от гнева му. Фланговете на армията им бяха разбити.

– Крале ли? Вие не заслужавате тези корони! – извика Локи и събори отличията им на земята.

Наблюдаващият вътре в него Ерик беше съгласен с тази постъпка, но по съвсем други причини. Той вече си спомни как същите тези крале го накараха да изпие онази отвратителна черна гадост от урната и как оттогава започна да чува гласа – отначало съвсем рядко и не така настойчиво, по-късно – заповеднически и без възражения. Ледените крале му казваха, че всичко е наред. Спомни си как се чувстваше като отровен, но нямаше лек. Донякъде бе очач-

рован от магическите способности на гласа, приемайки ги отначало за свои.

Локи съвсем не беше доволен. Победата му се изплъзваше по някаква игра на съдбата от далеч по-малобройния противник. Мечът на Один – ненавистен и желан едновременно, блестеше в битката.

– Вадете мечовете и постройте тези негодници! – нареди Локи.

Потомци на Агенар

Внезапно сражението се обърна. Под твърдата ръка на мрачния бог, армията на ледените настъпваше неумолимо, макар и доста оредяла като брой.

– Къде е сега Хита? – тюккаше се Магда. – Тази среща с боговете е безкрайна.

Нечия нежна ръка я докосна по рамото. Беше виновницата за думите ѝ.

Хита си беше същата и не беше. Имаше корона на главата си, от която изглеждаше по-висока и внушителна. Около нея имаше бяло сияние от досега с боговете.

Бащата на Фрам ѝ се поклони за кратко, преди да се включи отново в битката. Там някъде проблясваше сребърната магия на меча на Один и синът му сигурно имаше нужда от помощ.

Без да дава обяснение, драконовата кралица яхна Фрида и се насочи към тримата ледени крале. От дланта ѝ заструи златиста светлина, която изпари и тримата.

Ледената армия спря за момент, объркана от липсата им.

Локи се обърна и удари неочаквания нов противник с мълния. Хита нямаше време да се защити и започнаха да падат като аварирал самолет. Паднаха в реката.

– Кръвта на Агенар! – изсъска Локи.

Разсеян от гледката, Фрам не усети как тъмният властелин вдига меча си, за да го проние. На пътя на острието се изпречи баща му.

– Татко! – извика Фрам, но беше късно.

Колкото и скръб да изпитваше, нямаше време за отпускане. Злият предводител на ледените беше пред него. Войнът на Светлината вдигна меча си за поздрав.

– Един потомък на Агенар убит. Сега е време за другия – извикоти се Локи.

Двамата противници се измерваха, избирайки място, където да не се спъват от трупове.

Локи усещаше вибриращата сила на меча. Още малко и той щеше да бъде негов.

– Идвай! Откога те чакам? – изплю се в прахта богът. – Сега е истинската битка. Не знам дали разбираш това.

– Харесва ли ти мечът? – попита Локи смразения от битката Ерик. – Хубав е, нали? Ще ти дам да го подържиш. Но най-добре е спомените ти съвсем да бъдат заличени...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кралицата и драконката

Синкавите дълбини на реката я влачеха. Колко е хубаво да се рееш без посока, да забравиш всичко. Но това не беше възможно. Някъде дълбоко в нея светлината пулсираше и не ѝ даваше покой. Хита отвори очи и се закашля на повърхността. С труд се довлече до ронливия бряг и съгледа драконката, обгорена от мълнията. Фрида беше успяла да предпази драгоценната си ездачка.

Без капчица сили, Хита приседна и положи главата ѝ в скута си, ронейки сълзи.

Така ли щеше да свърши? Не беше преценила достатъчно силата на боговете, за да остави от нея за сблъсък с

черния принц. Сега нямаше магия да изцери умиращата Фрида.

Беше срам за баба ѝ и за толкова много хора, гледащи я с надежда.

Драконката отвори едно око.

– Не бързай да ме отписваш – рече тихо тя. – Отивай. Те те чакат. Ти си драконовата кралица.

Хита въздъхна и стана, без да обръща внимание на дрипите, с които бе облечена.

Шумът на битката приближаваше със всяка трудна крачка. Със или без магия, тя трябваше да бъде там, до сетния миг.

Внезапно се усмихна, усетила невидимо присъствие. Боговете я гледаха учудени.

Да бъдеш скалд

Да бъдеш скалд и да пееш балади съвсем не означаваше да си герой, макар в сянката на героя, трябваше да се покаже немалко храброст, за да опишеш подвизите му.

Ото се бе разположил върху останките на един загубил формата си монумент, откъдето се виждаха добре размерите на битката, достойна за перото му.

Великаните бяха приключили с фланговете на ледената армия и сега затягаха обръч около центъра. Там черният принц и елитните му войни се биеха ожесточено.

Ото скочи върху стената и се затича по нея, за да види по-добре финалния сблъсък. По пътя няколко противника получиха заслужен урок от стрелите му. Предната врата бе подходящо място за наблюдение, тъй като бойниците ѝ се издигаха по-високо от останалите.

Сега можеше да се вижда по-ясно двубоят между Фрам и ледения властелин. Мечът на Один, сияещ сребърно, се сблъскваше с черния меч на противника, изтъкан от мрак и смърт.

– Богове! Това е самият Локи! – възкликна Ото ужасен.

Внезапно мечът на Один се счупи и парчетата отлетяха зад главата на бога, който не им обърна повече внимание. Злорадо усмихнат, той вдигна меча си.

Ото затаи дъх и премери разстоянието. Трябваше да бъде точен. Стрелите му изсвистяха и се забиха в ръката и рамото на Ерик, преди да стовари меча си върху Фрам. Бог или не – тялото беше на смъртен.

Счупеният меч

Локи изпусна меча си и се обърна назад, за да изтръгне стрелите.

В хватката на Локи, Ерик се чувстваше като кукла на конци, сееща смърт. Гледайки през очите си противника, той не изпита омраза, изолирайки се от чувствата на злия бог. Концентриран в битката, Локи навярно щеше да изпусне контрола в момент на разсейване. Младежът чакаше търпеливо този миг, за да поеме контрол над тялото си. Болката в ръката беше неописуема.

Това беше!

Незабелязано за всички, зад биещите се мъже се появи драконовата кралица. Мнозина я помислиха за призрак в окъсаните одежди. С разчорлени коси тя държеше дръжката с остатъка на меча и я заби в тялото на черния владетел.

Локи изрева и се опита да отблъсне Хита, но ръцете не го слушаха. Това противно момче в тялото му пречеше. Той видя как ръцете му дозабиват острието в гърдите му.

Ерик се бореше. Той се опитваше да поеме въздух и да сложи край на Локи заедно със себе си. Властелинът на мрака изрева и като черен дим излезе от него, оставяйки го пак същото момче, което беше преди толкова години.

Момичето пред него се наведе, опитвайки се да разбере какво иска да каже.

– Сестро... – изрече умиращият и издъхна.

– Не, не, не! – нареждаше Хита, коленичила до брат си, изпуснала меча на Один.

– Нищо не може да се направи. Свършено е – опита се да я утеши Магда.

Драконовата кралица се изправи и ги погледна с ясните си очи, окъпани от сълзите.

Тя взе дръжката на меча и златната светлина избликна от дясната ѝ ръка, правейки го отново цял.

– Защо се счупи? – попита ни в клин, ни в ръкав Фрам, който пое меча.

– То е защото не повярва достатъчно – отвърна Хита с гласа на Один.

Да бъдеш скалд съвсем не значи да си герой. Но понякога две точни стрели в нужния момент правят баладата със щастлив завършек.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Непокой

Малката градинка с изкуствено езеро, намираща се зад палата, беше единственото незасегнато от всякакви битки място. Брезите и плачещата върба бяха излекували раните си и излъчваха така нужния за Хита покой.

Множество въпроси без отговор относно брат ѝ се въртяха вихрено в главата ѝ. Щеше ли да намери отговорите и да намери покой? Как щеше да излекува раните в душата си?

– В един момент имах брат, а в следващия собствената ми ръка прекъсна живота му – рече Хита и обърса сълзите си с длан.

– Ти си виждала в него врага и не си знаела, че в него е заключен брат ти – рече утешително Фрам, застанал тихо зад лявото ѝ рамо.

В скръбния ѝ унес той не смееше да я заговори и мълчаливо гледаше шепнещите клони на върбата.

– И аз изгубих баща си. Но ти имаш мен – продума младежът. – Винаги си ме имала...

Момичето се обърна и го прегърна неочаквано.

– Знам... Колко по-просто живеехме в шатрите на клана. Светът беше по-малък и уютен, а сега – огромен и нараняващ.

– Няма да допусна да те наранят – прошепна Фрам и я целуна.

Пирът на победата

Решиха да направят пир за победата на третия ден. Викингите погребяха войните си, а враговете им всъщност ги нямаше – те се бяха стопили, лишени от дъха на Локи.

Великаните помагаха най-много, носейки дърва и дивеч.

Магда наблюдаваше с усмивка как великанът Убе стои мирно на един камък, а Яра измъква една по една стрелите от кожата на гърба му, превърната на игленик.

– Ти си истинска мъчителка – мърмореше великанът. – Ох, тази заболя!

– Хайде-хайде! Потърпи още малко! Не ща таралеж за съпруг! – засмя се Яра.

Убе се ококори и пак изпъшка. Беше си намерил майсторката, но това се оказа доста приятно.

Пирът беше под открито небе, тъй като нямаше нито една оцеляла сграда, която да побере всички. Великаните бяха решили да поостанат, за да изградят каквото може с майсторското си строителство.

На пира дойде дори джуджето Балин с един свой чирак. Той разгледа внимателно меча на Один, изхъмка няколко пъти и дърпаше брадата си замислено. На въпросите на чирака си отговори с халосване по главата с торбата си. За късмет на пишман ковача, тя беше с резервните дрехи за празненството.

– Чудя се как и защо Ерик е допуснал да стане от обикновено момче в предводител на злите сили – рече Хита, макар всички да отбягваха тази тема на празника.

– Трудно е да се бориш с бог. Може и да е бил изкушен от магията. Но тя е като двуостър нож – каза Ото.

– Магията е като двуостър нож. Тя променя света, но и духа на този, който я използва – довърши мъдро Балин.

Веселата песен за драконите, измислена още в началото на пътешествието им отново се лееше щедро – заедно с пивото:

„Да прием за дракона, ейл да се лей
и всеки викинг от сърце да запей.
Че връща се вярата в старите дни,
във меча на Один, що мрак победи...“

Криптата на последното откровение

Фрам отиде в гробницата сам, за да върне меча на мястото му. Трябваше да изпълни обета си, колкото и да му се искаше да се наслади на силата му.

– За какво ти е? С него не можеш да сечеш дърва – беше казал весело Ото.

Поправен от златистата светлина на боговете, мечът изглеждаше като нов, без следи от счупване.

– Струва ми се, че нещо не сме доразбрали в тази крипта – беше споделила Хита.

Младежът премина през отломките на драконите и покрай саркофазите на инглингите. Стори му се, че усеща

духовете, които го наблюдаваха дали ще постъпи правилно.

Той положи меча обратно в каменната ножница на дрянния войн и отстъпи мълчаливо.

Тръбваше ли да има някакъв отговор?

Призрачният образ на Агенар се появи и се усмихна.

– Надявам се да си си научил урока – рече той, след като известно време наблюдаваше Фрам изпитателно.

– Ще ми липсва – промълви момъкът, гледайки вълшебния меч.

– Какво е едно желязо? Мислиш ли, че нямаше да ръждяса за тези векове? Тайната е, че мечът е изтъкан от дух. Той е твоят дух и вярва в единение с тези на боговете.

– Искаш да кажеш, че винаги ще го имам? Но защо баща ми не го е сторил? – рече замислено младият викинг.

– Не го съди тъй строго. Той вложи духа и вярата си в теб. Ти и Хита бяхте неговата вяра и надежда – отвърна призракът и изчезна.

Фрам тръгна към изхода на криптата. Сигнал до светлината, той вдигна дясната си ръка и в нея се появи мечът.

Младежът отпусна ръка и оръжието изчезна. Усмивка озари лицето му. Беше преминал изпитанието и станал войн на Светлината...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Великанска сватба

Великанската сватба се състоя на следващия ден след пира.

– Тъй де – не може един и същ пир за две неща – говореше важно Убе, пременен с кафяв елек, собственоръчно скроен от годеницата му.

– Сватбата си е сватба... – добави усмихнато Яра.

Момичетата се бяха опитали да внесат ред в косите ѝ, което беше наистина великанска задача.

Най-накрая Магда сплете с магия плитките, докато три момичета държаха краищата, които щяха да се сплитат. Сложиха им дори и розови панделки, направени от една, незнайно как останала завеса от порутения дворец.

Великаните бяха изградили една от арките на тронната палата, където се състоя тържеството.

Впечатлителният Ото дори беше измислил нова мелодия за брачната церемония, която се понрави на всички.

На тържеството не присъстваха драконите. Те бяха отлетели тайнствено за недрата на вулкана, заедно с Балин и чирака му.

Библиотеката

Магда и Ото вървяха отново по познатите коридори във вулкана. Хита ги беше прехвърлила там с помощта на портал.

– Обаче ще ви пратя на върха. Надолу не се знае какво е станало – беше казала кралицата възможно най-строго, но изглеждаше загрижена.

Без да искат, пътешествениците бяха завили по други или нови, неизследвани коридори.

Появиха се в ковачницата – най-свещеното място на джуджетата.

В голямата зала на ковачницата проблясваха пламъците на течната лава.

– По-бързо! Трябва да имаш бързината на джудже, а не охлювната на човек! Ама че работа! – тъкмо викаше Балин на чирака си.

Същият кимна и започна отново, потапяйки меча в недрата на вулкана.

– Няма ли да ни поздравиш за добре дошли? Нали джуджетата били гостоприемни? – рече Ото и прегърна протестиращия си приятел.

– Разбира се, че сте добре дошли – отвърна сърдечно джуджето.

Балин се порови в един сандък и извади една сребърна огърлица за Магда и една позлатена арфа за Ото.

– Огърлицата я направих сам, но арфата е на працядо ми. Само трябва да потегнеш малко струните – рече гостоприемният домакин. – Ах, забравих да ви покажа новото си творение.

Чиракът на джуджето показва нов меч, впечатляващ със сребристото си острие.

На него беше гравирано името на чирака – Улфберт.

– Не е точно копие на меча на Один, но е доста добър – рече гордо Балин.

– Но кой ти е позволил да напишеш името си, глупаво човече? – обърна се към чирака и го цапардоса по главата. – Имаш още много да учиш, докато станеш майстор.

– Къде са драконите? – прекъсна го Ото.

– Спиридон е в библиотеката. Не иска да пречи на своята половинка – отвърна Балин.

Стигнаха до библиотеката по съвсем друг път, тъй като предишният бе затрупан.

Земетресението бе направило на парчета някои плочки, които Спиридон се опитваше да сортира в сандъци.

– Толкова остана от библиотеката – повдигна тъжно рамене джуджето.

– А? Добре дошли. Искате да видите Фрида ли? – сепна се драконът. – Само да видите...

– Да видим – какво? Ново съкровище? – засмя се Магда.

– Да, съкровище е... – рече Спиридон и се изпъчи гордо.

В съседната зала спеше Фрида, а до нея се топлеха три големи яйца.

– Виждате ли? Цели три! Истинско съкровище! – хвалеше се щастливият баща.

Разбраха се да транспортират плочките с помощта на драконите, щом новата библиотека в Тера бъде завършена.

– Счупените плочки ще бъдат забавни пъзели в студентите вечери – каза Ото. – А ти ще останеш ли?

– Предполагам, че Хита ще може да ме върне у дома с портал. Стигат ми толкова приключения. Но Спиридон...

– Ще ми бъде малко мъчно за милата пещерица. Но тук намерих дом и семейство – рече прочувствено драконът.

– Сбогом, стари друже! – прегърна Магда своя любимец. – Бъди щастлив! Кой знае – може да дойдете на гости с дракончетата...

У дома

Магда пристъпи в златистата светлина. Беше извън времето и пространството. Тук ли започваше обиталището на боговете? Тя пристъпи още една крачка и излезе от портала.

Слънцето светеше топло, в зелените клони пееха птички.

Петуниите в градината ѝ бяха разцъфнали. Нечия масивна фигура се шураше около дома ѝ, опитвайки се да въведе някакъв ред в запустялата къща.

– Аха, ето къде си! – беше познатото лице на китаеца Пиволей. – Може ли така да занемариш къщата си? Къде се изгуби? Пристигнах преди няколко дни, тъй като се разтревожих за теб и този твой дракон. Но къде е той?

Магда понечи да отвори уста, но отново бе засипана от порой от думи.

– Идвай да разказваш! Можеш да направя само рачешки рулца с ориз. Нося и бира!

Топлият повей на вятъра беше като балсам за измръзналата от северния студ Магда.

Тя прекрачи прага, усмихвайки се. Този път щеше да надмине по небивалици разказите на Пиволей. Щеше ли да повярва в приключенията ѝ?

Но това нямаше значение. Беше си у дома.

ПРИКАЗКА ЗА БРОНЗОВИЯ МЕЧ

Пролог

– Хайде, давай пак! – казва моят син Марти и ме дърпа за тениската.

Намираме се отново в красивия залив Атлиман. Лято е, а морето се е ширнало като огледало. Почивката е вкусна като голям сладолед с лешници отгоре.

Шареният чадър над нас се е килнал, уморен от жегата.

– Хайде, какво? – питам аз, уж недоразбрал какво иска.

– Как какво? Златен, сребърен меч, трябва да има и трети...

– Хм, хм... – правя се на важен аз. – Наистина, има приказка за трите прасенца...

– И тримата братя със златната ябълка – допълва нетърпеливо Марти.

– Мда, меч, значи. Но то остава да е бронзов... – изпъшквам аз.

– Бронзов? Не е ли твърде слаб? Виж, диамантен е къде-къде по-хубаво – критикува ме малкият. – Да не говорим за джедайския меч на Люк!

– Кой знае? Може наглед най-слабият да е най-силен – казвам тайнствено аз.

Чудно ми е какво ли е станало след тези две години с героите от приказката, както и приятелите им от Исландия.

Внезапно погледите ни се насочват към любимата фрегата с алени платна, която плава тържествено в залива. Този път тя се е приближила малко повече до брега.

– Виж! – сочи Марти. – Това е Фрам!

– Къде, къде? – питам аз.

Наистина, на носа, под капитанската фуражка се мъдри личност, приличаща на исландския герой. До него е застанала червенокоса хубавица със синя кърпа, приличаща на магьосницата Магда. Над фрегатата лети голяма

птица, която би могла да е някой от драконите, но кой? И накъде са тръгнали?

Изгубените мечове

Магда откъсна последната зряла ягодка от лехата и я сложи в малката кошница. Тази година ягодите бяха малко. Небето беше посивяло, а слънцето сякаш си бе дало ваканция. Тя оправи разпилените си коси и се запъти към къщичката си, намираща се в подножието на Змеев връх.

Някога там живееше страховит змей, който сетне се оказа добър приятел и спътник в приключенията. Как ли се чувстваше Спиридон в далечния север?

– Не ми харесва това небе! – посрещна я китаецът Пиволей на прага. – Моите оризища не понасят такова време. Ще кажеш, че някой е направил магия...

И наистина, времето беше необичайно за средата на лятото. Плътни облаци закриваха Змеев връх. Всичко бе затихнало, предсещащо някакво бедствие.

Лошите новини бяха донесени от рицаря Борил. Без да удари звънчето на портата, той се втурна в двора, изпотъпквайки няколко петунии.

Беше облечен необичайно, без брони и шлем, а само с кожени дрехи. Не носеше меч, тъй като би попречил на бягането.

Магда и Пиволей го погледнаха разтревожени, очаквайки той да изстреля съобщението си. За съжаление Борил беше толкова задъхан, че не можеше да каже и дума. Те го настаниха на едно трикрако столче до софата и му сипаха чаша с ейл.

Рицарят гаврътна юнашки питието и се отпусна видимо по-ободрен. Лицето му от червено стана бледо.

– Крал Златин е болен, а златният му меч е изчезнал...

– Но как? Нали беше вълшебен? – попита объркано Пиволей.

– Злият магьосник Казимир тогава се стопи. Но бих се обзаложила, че отново става дума за магия – отсеке Магда. – Трябва да попитаме огледалото на истината в град Морено...

***

Фрам влезе тихо в гробницата на Агенар – прочутият войн от войната срещу Локи. Светилниците се запалиха сами в кръг, сякаш пробудени от духовете на дедите.

Каменният барелеф на война лежеше безмълвно върху саркофага. Младежът застина – сребърния меч, положен върху гърдите на Агенар, го нямаше, както и каменната кания. Ето защо напоследък той не можеше да призове меча в ръката си! Какво беше сторил? С какво бе изгубил доверието на дедите си?

Отговор нямаше. Призракът на Агенар не се появи. Трябваше да си върви...

През целия път Фрам мълчеше и машинално избираше пътя в навалелия сняг. Не се чувстваше цял, нито щастлив.

Той пристъпи в двореца на Тера и изкачи мраморните стъпала към покоите на драконовата кралица.

Когато отвори вратата, Хита се забавляваше с... едно малко драконче. То се катереше на полицата и скачаше от нея, опитвайки се да лети.

– Не е ли сладък? – обърна се тя към Фрам. – Казва се Снори, което значи немирник.

Дракончето скочи на рамото ѝ и изграчи колкото се може по-нежно.

Хита промени засмяното си изражение със загрижено, виждайки изписаната по лицето на Фрам тревога.

– Какво? Да не би великаните да са объркали плана на града? Или...

– Сребърният меч е изчезнал – изтърси най-накрая момъкът.

– Но как? От гробницата ли?

Фрам се концентрира, но в ръката му не пристигна призован меч.

– Ето, виждаш ли? Няма го! Нито меч, нито дори дръжката му.

Хита поклати глава и взе ръката му, оглеждайки я изпитателно.

– Хм. Много, много странно...

Те поеха по витото стълбище на кулата. През бойниците се виждаше оловното небе и тихо падащият сняг. Трябваше да се допитат до Огледалото на истината...

Огледалото на истината

Магда си сложи синята наметка с качулка и забърза след Борил и Пиволей, увлечени в разговор за предишните славни дни. Отдавна не се бяха виждали – единият в двореца, а другият в оризищата до Мрачния лес.

Пътят бе застлан с каменни плочи, които на някои места липсваха или бяха покрити с туфи избуяла трева. Преминаха стария каменен мост, под който шумеше реката Златия, извираща под Змеев връх. Носеха се легенди, че носи злато, тъй като преминавала през съкровището на дракона. Магда знаеше, че това съвсем не е така, но златоносни жили в планината сигурно имаше.

Хълмистата местност не предлагаше героични усилия от дружината.

Най-накрая стигнаха до град Морено. Правата улица стигаше от входната арка до градския площад с фонтана.

По главната улица гостоприемните жители на градчето поздравяваха пътниците, спомняйки си за добрата лечителка Магда, която ги беше спасила от епидемия.

Дворецът беше превърнат в кметство. Някогашният амбулантен търговец Иван ги посрещна, облечен в кметски одежди. До него пристъпяше върлинест младеж с къдрава смолиста коса, доста неразговорлив и вглъбен в някаква книга.

– Това е синът ми Петър – представи го кметът. – Малко е отнесен, изучава богатата библиотека на двореца. Кой знае – може да има нещо полезно. И на мене ми се иска да прочета някоя книга, но то от сметки и доклади нямам време – разпери ръце Иван.

Без да каже дума, Петър ги съпроводи до стаята с огледалото, загърнато с тежка виненочервена завеса.

Пиволей и Борил внимателно махнаха завесата, опасявайки се да не повредят огледалото и вълшебството му.

Всички се взряха в кристалната повърхност. През огледалото премина бяла мъгла, засвети и след малко прочисти образа. Като от птичи поглед се виждаше един тропически остров, увенчан с димящ вулкан.

– Мауи – каза изведнъж Петър и посочи гледката.

– Откъде-накъде пък Мауи? Как разбра? – грубовато попита Борил. – Ходил ли си там?

– Пише го в една книга, има и картинка даже – сви рамене Петър. – Ще ви покажа...

***

Фрам и Хита отвориха скърцащата врата на найгорната стая на кулата. Огледалото на истината си стоеше на стената. Драконовата принцеса протегна ръка и зашепна тайнствени думи.

Внезапно в рамката се появи ликът на майка ѝ.

– В трудни времена идваш, дъще! – рече тя. – Знам за връхлитащата беда, без да си ми казвала. От този свят е взето нещо много важно. Ти трябва да го възстановиш.

Образът се замъгли и в огледалото се появи остров. В единия му край имаше вулкан, който отделяше черен пусък. След това вместо островът се появи карта, посочваща къде се намира.

– Идете на острова! – чу се гласът на майката на Хита.
– Разгадайте мистерията и върнете откраднатото!

Образът на огледалото отново се замъгли и девойката видя фрегата с червени платна. Пътешествениците в нея можеха да се разпознаят. Задачата да събере точно тези приятели, щеше да се окаже доста трудна...

Екипажът на алената фрегата

Магда, Пиволей и Борил влязоха в кралските покои, пропуснати без проблем от стражите. Златин лежеше отпуснат под балдахина на леглото си. Лицето му беше посърнало и неподвижно, сякаш замразен в леден сън.

Магда положи ръце на главата му и зашепна целебни заклинания. Кралят леко помръдна, дишането му стана равномерно. Лечителката отпусна ръце, изтощена от усилието.

– Спасен е, засега... – обърна се тя към приятелите. – Но не върнем ли меча, отново ще се влоши и загине...

Тримата мълчаливо напуснаха тъжните коридори на палата и потеглиха към пристанището. Трябваше им глътка надежда...

***

Фрегатата пореше вълните на морето с викингска смелост и бързина. Фрам управляваше умело кормилото и платната, подсвирквайки си песента:

„Майка ми казваше:

Някой ден ще си купя кораб,
барка с добри весла,
в далечни земи да пътувам...”

Солените пръски го бяха ободрили и измили лошото настроение.

Хита стоеше до мачтата, спомняйки си колко трудно беше да събере екипаж със същите хора и зверове от видението. Най-напред трябваше да убеди великаните Убе и Фрида, че драгоценното им синче Мани е от изключителна важност за мисията и няма да му се случи нищо лошо. След това трябваше да се спусне в проходите на планината при драконите, за да каже същото за дракончето им Снори.

– И няма да падне и мъничко перце от него, нали? – за стотен път попита бащата Спиридон.

Накрая измъкна едва ли не с тирбушон джуджето Балин от ковачницата му, изтърпявайки мудното събиране на багажа му и многобройните наставления към човешкия му чирак.

Сега дракончето Снори се мъдреше на върха на мачтата, като от време на време летеше – уж да разузнава пътя, а всъщност да улови някоя рибка.

Великанчето Мани помагаше в ежедневната работа – миене на палубата, рязане на продуктите за храна, изхвърляне на отпадъците и пр. Беше усърден матрос.

Най-сетне видяха двете големи каменни статуи на войни на входа на пристанището Ателантес.

– Земя! – извика от мачтата Хита, макар това да беше очевидно.

От брега им махаха Магда, един пълен китаец със сламена шапка и един едър мъж в кожени дрехи и червено наметало.

– Добре дошли, добре дошли! – казаха един през друг посрещачите на слизащите от фрегатата.

– Това са моите приятели Пиволей и рицарят Борил – представи ги Магда на северните си гости.

– Рицар ли? А къде са ти доспехите и мечът? – учуди се Фрам.

– В торбата са – каза Борил и раздрънка съдържанието ѝ. – Много се опасявам как ще се отрази морската влага на всичкото това желязо.

– Тръгваме към острова, нали? – каза Магда на Хита.

Последната не беше изненадана.

– Значи и вие сте имали същото видение?

След като натовариха още провизии, ориз – по настояване на Пиволей, както и ром – по настояване на рицаря, приятелите се качиха на борда. Фрам изсвири сигнал за отплаване с рога си. Мауи – магичният остров ги зовеше...

Морски приключения

Колкото повече навлизаха в южните води, толкова ставаше по-топло и влажно.

Пиволей си беше присвоил ролята на готвач – кок на фрегатата. Рицарят Борил бе забравил за доспехите си и се разхождаше със шарена кърпа на главата като истински морски вълк.

Стигнаха зона без ветрове. Фрам гледаше угрижено клатещия се на едно място кораб. Магда и Хита се спогледаха, решили едно и също. Магични ветрове задухаха в платната.

– Ето това е нещо съвсем друго! – каза доволен капитанът.

Разбира се, трябваше вълшебничките да се редуват, за да не се изтощят с вятърната магия.

Само Балин не понасяше пътуването и мърмореше за ковачницата си. Това не му попречи да поправи де-що имаше метално по борда.

– Следващия път ще извая сребърен дракон за носа ти, драги! – каза той на Фрам и го потупа по рамото.

Този ден няколко едри риби следваха фрегатата като почетен ескорт. Пиволей тъкмо изсипваше една кофа с остатъци от вечерята зад кърмата, когато се спъна в едно въже и падна във водата.

– Помощ! – викаше той и цапаше с ръце и крака. – Не може плува!

Една риба се насочи към неумелия плувец и го подуши, опитвайки го на вкус.

След опитването отвори многозъбата си уста за вкусната закуска.

Великанчето Мани хвърли злополучното въже на китаеца и започна да го издърпва от водата. Фрам дотича с харпуна си и уцели хищната риба.

Докато Магда и Хита свестяха Пиволей, чудовището също бе изтеглено на палубата.

– Това е акула! – посочи Пиволей, след като изплю доволно количество вода и непреводими думи на китайски. – Ще те сготвя аз!

Дракончето Снори изграка утвърдително.

Вечерята се оказа наистина вкусна. Фрам се усмихна, седейки на кърмата и гледайки непознатите южни звезди. Различни звезди, различни морски създания и навярно-различни приключения...

Островът

– Земя! – извика този път Борил, който се беше изкачил на мачтата. Дракончето Снори изграка и полетя оттам, събаряйки рицаря.

Великанчето Мани успя да улови падащия герой и го постави като някаква кукла на краката му.

– Да не съм ти някаква играчка! – възмути се Борил. Но... благодаря.

Останалите приятели не обърнаха внимание на тази сцена.

Островът се виждаше – точно такъв, какъвто беше във виденията, с разкошни палми и златни брегове, точно като от туристическа картичка.

Мауи – магичният остров. Магда си мислеше дали гледката е просто магична, или зад нея има нещо друго?

Група местни жители – мъже, жени и деца – махаха приветствено.

Фрам, Хита, Магда и Пиволей слязоха първи на брега, последвани от великанчето Мани.

– Алоха! – казваха туземците и поставяха гирлянди с цветя на вратовете им.

– Те алохи ли са? – попита Пиволей.

– Не, сигурно е тяхното здравей – рече Магда.

Борил скочи важно на брега и заби меча си в пясъка.

– Кръщава се този остров в името на крал Златин!

Хита го изгледа укорително.

– Тази земя е вече Мауи и е свободна сама за себе си.

По същия начин нашата столица Тера в Исландия е свободна от гнета на Локи!

Борил изхъмка и запъшка, тъй като театрално бе забил меча си твърде дълбоко.

– Няма ли кой да ми помогне? Ех, не ставам за конквистадор...

Джуджето Балин бе посрещнато със страхопочитание. Местните жители му се кланяха, наричайки го менехуне.

Дракончето Снори се превърна в любимец на децата. Разглезиха го с плодове ананас и папая. Като придобиха смелост, някои от тях летяха на гърба му.

Поселището на хаитяните се състоеше от малки кръгли сламени колиби, наредени в полукръг. По средата имаше статуя, символизираща родоначалника на племето.

Хита и Магда се заеха да лекуват болните, същевременно усвоявайки езика. Пиволей беше решил да се разходи по една пътека, когато го нападна един гущер.

– Ау! Лъош звяр! – викаше той, тичайки тронаво обратно.

Един мъж хвана варана за опашката и с рязко движение го обърна по гръб, забивайки ножа си в гърдите му.

– По гръб им е трудно да се обръщат! – обясни той с жестове. – Обаче вкусни.

Името ми е Икаика – представи се той на лечителките.
– Означава сила.

Празничното пиршество

Вечерта настъпваше над острова. Небето над морските вълни бе окъпано във фантастични ивици от червено до лилаво. Хавайските жени пееха весела песен и приготвя-

ваха вечерята, застилаха плетени рогозки за вечеря пред сламените колиби. Имаше наредени светилници до всяка рогозка за сядане, но в центъра бе запален огън.

Старейшината Алакай застана пред племето и поздрави гостите, след което вечерята започна. Оказа се, че варанът е вкусен като пиле, макар и по-сладък.

Не пропуснаха да поставят месо, увито в палмов лист за каменния предтеча.

Настъпи време за веселие. Засвириха бамбукови флейти, задумкаха барабанчета от сдвоени кратунки ипу, засвири нежна мелодия на четириструнна китара ухулеле. Мъже запяха песента за твореца на всичко – бог Кане, а една жена танцуваше грациозно, пресъздавайки мита. Тя беше облечена с пъстроцветна пола от кора на дърво, цветя и треви. Имаше гривни на ръцете и краката, както и гердан от цветя.

– Танцът се нарича хула – обясни Алакай.

„О, Кане, създател на всичко –
от морето до небето,
на мравката и прасето,
на тарото и ананаса,
на цветята за украса.
О, Кане!...”

Стиховете бяха многобройни и не можеха да се запомнят веднага, но мелодията беше магична, съчетана с движенията на танцуващите.

– Колко е дълга тази песен? – попита Фрам.

– Колкото историята на племето, а тя е дълга! – отвърна Икайка гордо.

От музикантите най-забавен беше този с китарата. Той бе висок и слаб, но пръстите му сръчно намираха струните и заедно с гласа му изплитаха мелодията на песента.

– Този много прилича на Ото Веселяка – прошепна Хита на Магда. – Ако беше у дома, бих го взела за негов братовчед.

– Навярно даровитите музиканти имат някакъв вътрешен код, който ги отличава – обади се Фрам.

– Казва се Пали, което значи птица – засмяха се близначките Пуа и Аелан.

– Това палмово вино наистина си го бива! – казваше Пиволей на Борил, вдигайки наздравица за любезните домакини. – Но моята оризова наслада има нюанси, които...

Не разбраха остатъка от разговора, тъй като всички станаха да танцуват, заедно с хаитяните, морските вълни и звездите...

Откровението на вожда

Въпреки късния час, вождът покани чужденците в колибата си. Там също бяха Икайка и Пали. Великанчето Мани и дракончето Снори отдавна спяха.

– О, спасители от морето! – започна тържествено вождът. – Вие пристигнахте в трудни дни. Злият бог на подземното царство Канелоа изсмуква радостта от живите създания и се храни с нея. Всичко уж е наред, а отвътре душите посивяват и се лутат безнадеждно.

– Така е и в Ателанте! – каза Магда.

– И в Ледената земя също – добави Хита.

– Все повече живителните сили угасват и границата със света на духовете става все по-тънка – продължи вождът.

– Някой трябва да се изправи срещу този злодей! – каза Борил и се изправи. – Имате моя меч!

– И моята брадва! – застана до него джуджето.

– Глупци! Този ни меч, ни брадва ще го пребори! – поклати глава Алакай. – Срещу дух с дух трябва да се възправите. Първо духовете на предците ми казват, че трябва

да стигнете вулкана Халеакала. В трудния път ще ви водят Икаика със силата си и Пали със своя ум и съобразителност.

Вече си тръгваха, когато вождът спря Балин.

– А ти, менехуне, как не знаеш пътя до вулкана? Той минава през опасните земи на твоето племе. Приятел ли си или враг?

– Наистина не знам защо всички ме наричат менехуне. Аз съм честен майстор-ковач от Северните земи – троснато отвърна джуджето.

Вождът сви рамене и се насочи към огъня, пламтящ пред каменния идол на племето, сам и тъжен като предтечата си.

– О, прародителю Тики, пази племето ни от Канелоа! Съхрани ония, дръзнали да се възправят срещу него и вратите на подземното завинаги да се затворят!

Стори му се, че каменната фигура се облива в светлина, приела горещата молитва...

Отпътуване в неизвестното

Когато Магда отвори очи, едно малко колкото показалец зелено гущерче се беше покачило на главата ѝ и я гледаше с кръгли любопитни очи. Тя реши да не изписка, но бързо скокна, отръсквайки животинчето от себе си.

– Какво е това? – попита тя домакинката Олине.

– Гекон – домашен любимец. Храни се с буболечките у дома – отвърна жената на Пали.

– Аха, биологичен убиец на хлебарки – досети се Магда. – Но това не му дава право да се катери по косите ми...

Олине не отговори, поднасяйки малка купичка от кокос на гекона.

В колибата влезе Пали.

– Трябва да потегляме, жено! – рече той, поемайки торбата с багаж.

Олина го целуна и му подаде китарата.

– Нека е за веселие и разтуха – прошепна тя. – И се върни здрав у дома...

***

Тръгнаха по пътеката през бамбуковата горичка. Пъстропери папагали крякаха, опитвайки се да пеят. Най-напред вървяха Икаика и Пали, въоръжени с дълги закривени ножове за проправяне на пътя. Фрам и Балин ги следваха. Джуджето беше любопитно що за роднини има на това място, независимо как се казваха, но хаитяните не отвърщаха. Магда и Хита бяха зад тях, опирайки се на тояжки, които би трябвало да са магични, но не отнемаха умората. Зад тях ситнеха Пиволей и Борил, сочещи един на друг чудатите птици, цветя и дървета. Рицарят се беше снабдил със същия хаитянский нож – далеч по-удобен и лек от меча му в гъстата джунгла.

– Докато размахаш дългия и тежък меч, ще си победен отдавна – каза му Балин. – Но виж тези ножове – уж тужемци, а са се научили на острота, баланс и удобство.

Опасността дойде съвсем неочаквано и то в средната група. Една двуметрова змия се изгърси от клоните и падна на пътеката, съскайки заплашително.

Магда побледня и се хвана за Хита, забравяйки за каквато и да е магия или пръчката в ръката си.

Кроталът се изправи и се изгърби, готов за атака. От храстите вляво се чу шум и от тях излетя малко животинче, подобно на катерица или невестулка. То също се изгърби и изсъска като котка срещу змията. Двете животни се дебнеха кой ще направи грешка. Животинчето изведнъж скочи и се вплете в смъртоносна битка със змията, опитваща се да го улови с пръстените си или зъбите си.

Неочакваният защитник обаче не отпускате зъби от шията на кротала. Накрая малкият победител отново се изгуби в зелените клони, понесъл плячката си.

– Това е мангуста – обясни Икаика. – Обича да лови змии. Храбър боец, да.

– Може би боговете са ни я изпратили. Те може да приемат какви ли не кинолау форми – допълни Пали. – Добра поличба, да...

Рицарят-ловец

Привечер дружината си направи лагер на една малка полянка. Наоколо имаше ананаси и кокосови палми, с които да допълнят вечерята си.

Магда, Хита, Фрам и Пиволей запалиха огън – не толкова да се сгреят, колкото да прогонят досадните насекоми и тягостните чувства.

Пали, Икаика и Борил през това време отидоха на лов.

– И да се движиш по-тихо! – каза Икаика на рицаря-Ще изплашиш дивеча!

Когато съвсем се стъмни, те се върнаха, нарамили на кол едно малко диво прасе. Борил се мъкнеше след хайтяните, пъшкайки трагично.

– Вижте какво чудовище убих с ножа си! Но бях ранен в тежката битка.

– Нищо му няма, одраска се на бивните на прасето. Истински герой! – засмя се Пали.

– Наистина, той нанесе последния удар. Значи негова е плячката – уточни Икаика. – Глупав, но смел...

Героят беше превързан от Магда, докато месото се печеше.

През това време Пали се покачи на едно кокосово дърво и свали плодовете му.

След като изпиха млякото, от черупките станаха хубави купички за храна.

– Ето защо не ходим на поход със съдове – обясни Пали. – Природата ни ги дава.

След като се нахраниха, Пиволей драматизира ловното приключение пред публика.

– Пали и Икаика завардиха чудовището и то се спусна с рев към юначния рицар. Тогава смелият Борил с един удар повали мъничкото прасенце. О, ужас! О, кръв! Няколко капчици паднаха на земята от дракотината на рамото му.

Всички се засмяха, даже и Борил.

– Не е истина! Аз съм другар на страшен змей! Истински срам – да ме нарани едно прасе... Но пък беше славна битка, за която бардовете ще пеят...

– Това представление много прилича на нашия танц хула – каза музикантът Пали.

– Изглежда всеки народ има нуждата да разказва истории – рече Хита.

Когато заспиваше, Магда гледаше как искрите на огъня се носят към звездите – толкова големи и ярки на южното небе. Пратеници на сърцата им, щяха ли да измолят добро сбъдване?...

Менехуне

На сутринта продължиха бодри по пътеката. Слънцето прозираше през клоните, невидими птици пееха. Вулканът не се виждаше, тъй като бяха в подножието му.

– Странно, пътят става по-широк и на места застлан с камъни – каза Хита.

– Истински еликсир за изморените ми нозе – въздъхна Пиволей.

Икаика докосна един камък, коленичи и дори го помириса. Лицето му придоби тревожно изражение.

– О! О! Менехуне! – извика Пали. – Ами сега?

Внезапно чуха познат басов глас и грачене. Великанът и дракончето бяха в беда!

Без да му мислят, Магда и Хита се втурнаха напред, следвани от останалите.

Пътеката се разширяваше в каменна площадка. Група джуджета бяха хванали Мани и Снори в мрежи и дърпаха юнашки, за да ги завържат.

– Стойте! Не ги наранявайте! – извика Магда, оставяйки на жеста и повелителния глас да бъде разбрана.

– Драконът Спиридон – таткото на Снори, ще ни направи на кайма, ако нещо стане с малкия – каза Хита.

– Да не говорим за великаните! Мъничкият им син Мани! Ужасно мъничък и беззащитен! – добави Фрам.

Всички бяха настръхнали, насочили оръжия.

Тогава Балин прекрачи напред и се поклони. Облечените в кожи джуджета свалиха копията и брадвите, а едно от тях се приближи и пипна северняка по брадата.

– Менехуне? – рече невярващо то.

– Менехуне – отвърна Балин. – От Ледената земя.

Джуджетата забърбориха, заподскачаха и приеха пришълците далеч по-топло. Все пак Пали и Икаика останаха по-настрани, респектирани от легендарните менехуне.

– Мислех си, че не съществуват - каза Пали. – Баба ми все ме плашеше с тях. Изяж си кашата, да не дойдат менехуне...

Градът на джуджетата

Гъстата джунгла бе скрила в усойте си града на джуджетата – двуетажни каменни къщи с балкони, улици, работилници и дори фонтани.

Главатарят на менехуне с гордост ги разведе из града. Показа даже рибарниците и оборите за свине в срещуположните краища извън населеното място.

– Ние отглеждаме рибите и прасетата, не ходим на лов като тези диваци – посочи вождът двамата хаитяни.

Икаика и Пали се намръщиха.

– Но защо не се разбирате с тях? – попита Магда.

– Те не ни разбират, рушат построеното. Не възприемат нищо цивилизовано. По-добре ни е без тях – отвърна вождът. – Но ние знаем за злия Канелоа. Чуваме диханието му и гърменето на вулкана. Сърцата ни са разтревожени, но брадвите ни са остри...

– Може ли да ни покажете пътя? – попита внимателно Балин.

– Твърде смели или твърде безразсъдни сте да се възправяте срещу такова зло! – отвърна старейшината. – Но ще ви дам двама придружители – Охуму (мърморко) и жена му Холи.

Сънят в удобните градски къщи бе дълбок, особено след банята в каменния басейн. Градската баня беше наистина шедьовър на архитектурата – с мраморни плочи, барелефи от историята на джуджетата и топла вода, извираща от четири големи риби махи-махи в басейна.

На сутринта на пътеката ги очакваха две джуджета, опиращи се на тоягите си за път. Те погледнаха чужденците с търпеливи физиономии.

– Хайде, сънливци такива! Добрата работа се върши по изгрев! Изнежени сте повече от ония диваци на брега! – мърмореше Охуму.

– Добро утро се казва първо, та пътя да споря! – опита се да го укроти жена му и се усмихна на ранобудниците-Алоха какахиака...

Домът на Слънцето

Следващото утро ги завари на ръба на кратера Халеакала. Пред пътешествениците се разкри красива гледка. Изгряващото слънце сътворяваше различни пластове светлина в небесата – от лилаво и червено до златисто. Цветовете багреха дърветата, увенчали като корона ръба на вулкана. Зеленината бавно настъпваше надолу към черните вулканични камъни. Ято диви гъски нене се извиси и се изгуби в далечината от разреден кристален въздух. Слънцето изглеждаше като диригент, сътворяващ симфония от багри.

– Наистина, това е Домът на Слънцето! – каза възторжено войнът Икаика.

Двамата с Пали запяха:

„О, свещена Халеакала,
алено и златно,
лилаво и зелено,
радост и горест,
Дом на Слънцето,
трапеза на боговете...”

Песента се поде и от джуджетата менехуне, които знаеха химна, но с техни думи.

Магда гледаше захласната величествената картина. Това кипящо от живот и багри място беше ли свърталище на злия демон Канелоа? Едва ли. Навярно пътуването им тепърва започваше.

Дракончето Снори се засили, плесна с криле и започна да се издига. Волният полет по ръба на кратера изпълваше очите с усещане за свобода.

Долу в ниското се издигаха колони от дим, сякаш вулканът беше живо същество и дишаше. Халеакала ги приветстваше с добре дошли...

Родена от вулкана

Събрали колкото може повече кураж, Фрам и Хита заслизаха в кратера на притихналия вулкан. Балин и джуджетата менехуне ги бяха изпреварили и нещо разговаряха за видовете руда, потупвайки се по раменете. Между вулканичните камъни растяха странни сребърни туфи трева, от които излизаше по средата дълъг цвят.

– Това е сребърен меч – обясни музикантът Пали.

– А това какво е? – посочи Магда дребните дървета с червени листа и плодове. Тъкмо великанчето бе откъснало един плод и го сложи в устата си.

– Не! Това е дървото на богинята на вулкана! Не се яде! – извика Икаика.

За негово облекчение Мани направи физиономия и изплю горчивия плод.

Джуджетата бързо заровиха останките във вулканичната пепел.

– Дано не сме разгневили богинята! – вайкаха се те.

Внезапно под дървото се чу плач. Една девойка с червени коси и облечена в кожи се беше свила между дървото и храстите. Тя се изправи и погледна с влажни очи непознатите.

– Не се плаши. Ние ще ти помогнем – каза Магда и протегна ръка.

Момичето се приближи, но не пое ръката на вълшебницата.

– Коя си ти? – попита Охуму.

– Да не си изгубена от племето? – рече Хита и погали девойката по бузата.

Същата потръпна и въздъхна облекчено.

– Не помня коя съм. Сега съм аз и съм тук. Нищо друго няма значение.

– Ще те наречем Пела, на името на богинята на вулкана – рече Икаика.

Той обичаше всичко да си има име, дадено от твореца Кане.

– Може... Не ви се сърдя – отвърна девойката и се засмя смутено.

– Чувала ли си за демона Канелоа? – попита я Фрам.

– Не е ли това мястото, откъдето извлича живата сила на света? – добави Хита.

Момичето поклати глава.

– Както виждате – не. Но може би богинята на седемте свещени езера има някакви отговори...

– Далече ли са тези езера? – рече Пиволей, гледайки жално изтормозените си нозе. Краката на Борил бяха в същото окаяно положение.

– Слава богу, че не си взех доспехите – мърмореше рицарят. – Аз едвам се мъкна, пък камо ли и те да тежаха и дрънчаха в този пек...

– Ще ви заведе до езерата – реши неочаквано Пела. – Пътеката върви все надолу, лека е...

Богинята на свещените езера

Доволна от компанията, Пела водеше уверено групата и весело подскачаше.

– Как знаеш пътя, като не знаеш коя си? – попита подозрително Магда.

– Не премълчаваш ли нещо? – допълни Хита.

– Наистина не знам, но пътечката до езерата ми е известна – въздъхна момичето.

Буйната растителност закриваше горното езеро, макар да се чуваше първият водопад. Пътеката вървеше успоред-

но на брега, но камъните и дърветата пречеха да се доближат до живителните струи.

Най-сетне пред погледите им се показва най-долното голямо езеро, в което плуваха гъски.

– Хубаво е – каза Борил и намокри цялата си глава, след което пи до насита.

– И сега какво? – рече Пиволей, потопил нозе във водата. – Тука няма хищни риби, нали?

Дракончето Снори беше кацнало на раменете на великанчето, уморено от дългия преход, пощипвайки дружелюбно ухото на Мани.

Пела нагази във водата и започна да напява тайнствени думи, повдигнала дясната си ръка. Магда и Хита неусетно се включиха с магичните си сили в ритуала.

Водата започна да се източва като колона и накрая оформи синя фигура.

– Аз съм богинята на водата Полиаху. Кой е дръзнал да ме вика? Толкова отдавна... – кристалният ѝ глас ромолеше нежно и мелодично.

– Но аз те помня... – със странен тон рече Пела. – Толкова векове, сестро...

– Помниш ли Тики, нашия възлюбен? Помниш ли битката помежду ни?

– Не помня – рече смирено Пела. – В мен има само мир и тъга...

Полиаху бръкна във водата и извади един стар бронзов меч, ръждясал от времето.

– Вземи го! – каза тя на сестра си.

Момичето пое със страхопочитание меча и се поклони.

– Благодаря ти, сестро!

Синята богиня избълбука, пръсна ги с вода и се потопи в селенията си.

– Хм, обикновено меч се дава на юначен рицар, а не на жена. Като крал Артур и Екскалибур например.

– Доста е стар и ръждив! – отбеляза Фрам, а Балин кимна утвърдително.

– Струва ми се, че в него е останала някаква древна магия – каза Магда.

Джуджетата отвърнаха нещо на езика си, което можеше да значи съгласие с това твърдение.

– Сега вече ми е ясно! – каза Икаика. – Трябва да стигнем Черната скала Пуу Кекаа. Там е границата между света на хората и този на духовете. Само от там може да се просмуква енергията към света на злото...

– Еми, да – рече весело музикантът Пали. – Щом не е в света на живите, Канелоа сигурно си е у дома...

– Ти богинята на вулкана ли си? – Хита попита внезапно червенокосата им водачка.

Пела повдигна рамене. Без божествените си сили, тя беше съвсем обикновено момиче. Изглежда това беше наказанието на Кане, бащата на всичко...

Пуу Кекаа

Пуу Кекаа – границата с отвъдното. Голямата скала-черна и зловеща се издигаше в края на един скалист нос на морския бряг. Едната ѝ страна беше гладка и излъчваше бяла омара.

– Стъпвайте плътно до нас – казаха хорowo Магда и Хита.

С магьосническите си жезли и девойката Пела между тях, те пристъпиха в скалата, изчезвайки от света на живите.

Икаика целуна муската на врата си и влезе заедно с Пали, за да не ги помислят за суеверни страхливци.

Джуджетата менехуне тръгнаха с брадвички в ръце и войнствен вид.

– Няма да е по-страшно от пътя за ковачницата ми – помисли си Балин и ги последва.

– Тука вече ми трябвават моите доспехи! – каза Борил на Пиволей. – Брррр...

Накрая влетяха дракончето и Мани – смел ариегард.

***

Отвъдният свят. Там нямаше пълна тъмнина. Червени пламъци осветяваха на интервали прохода. Топлото течение от света на живите влизаше като от прахосмукачка, но не можеше да изгони чувството на студ в сърцата на тези, дръзнали да пристъпят прага между световете.

Призрачни силуети се движеха около тях и дори през тях, но не бяха толкова плътни, че да им сторят зло.

Стигнаха до огромна зала. Там, на величествен мраморен трон седеше Канелоа – владетелят на отвъдния свят. Черен като трона си, той беше колкото три човешки боя. В ръцете си държеше тризъбец. Гирлянд от кости украсяваше врата му.

Силата на Канелоа

– Кой дръзва да наруши покоя ми? – изрева гръмогласно Канелоа и удари земята с тризъбеца си.

Скалите потрепериха, а от дупки забълбука лава.

Незабелязано пред него се изстъпи малката фигура на момичето.

– Аз съм Пела. Някога ти отвлече любимия ми Тики. Сега искаш да изтръгнеш от света същината му. Дошла съм да те спра.

– Ха-ха-ха! Една девойка иска да победи Канелоа. Още малко и бариерата с видимия свят ще изчезне. Всичко ще бъде мое!

– Грешиш! Пророчеството е много ясно.

– Какво пророчество? Ти не знаеш какво точно съм откраднал, че да го върнеш.

Пела отстъпи разколебана. Канелоа замахна с дръжката на тризъбеца си и тя падна, а бронзовият меч издрънча на камъните.

Това беше сигнал за атака. Трите джуджета нападнаха дружно от едната страна с брадвичките си. Пиволей, Борил и Фрам удряха сенките и фигурата на Канелоа, но оръжията им преминаваха, без да нанесат рани. Дракончето бе увиснало във въздуха, пленено от някаква магия. Същото се беше случило и с Мани, насочил боздугана си и замръзнал в тази поза. Икаика и Пали дори не бяха извадили ножовете си, повалени на земята.

Силата на Канелоа беше непобедима от оръжията на земния свят.

Това ли беше краят?

Третиият елемент на света

Тогава Магда и Хита повдигнаха Пела и трите хванаха меча в ръце.

– Зная какво си отнел, зъл магьоснико! Това е... любовта! – извика Магда.

– Светът е изтъкан от вяра и надежда, но любовта е третата част, без която не може! Пише го в сагите на Ледената земя – присъедини се Хита

– Отпий от бялата обич! – рече Пела. – Вкуси края си!

Бронзовият меч засвети като слънце, излъчвайки ослепително бяла светлина.

Едно сърце се появи на ефеса му и затуптя с алена светлина.

– Не-е-е! Това значи да понеса всичката болка на онези, които съм пленил! – изрева Канелоа и започна да се топи. Накрая сянката напълно изчезна.

Вълшебният меч иззвъня и се раздели за момент на три меча – златен, сребърен и бронзов.

В Ателантес златният меч се появи в покоите на краля. Златин отвори очи.

Сребърният меч се озова в ръцете на Фрам, а ножницата му – в криптата на юначния му предтеча в Исландия.

Пела отпусна ръждивия меч и прошепна.

– Свърши се...

– Точно като в „Магьосникът от Оз“ – Злият се стопи – рече Пиволей. – Аз доволен...

Безсмъртните

На мястото на Канелоа пред трона лежеше фигура на младеж с черни къдрави коси. Магда и Хита се спуснаха да го видят и заредиха лековити заклинания.

– Пела, любима! Къде сме? – каза момъкът и прегърна червенокосата победителка

– Аз съм Тики – прародителят на племето – представи се той на останалите. – Много време ли е минало?

– Много. Но ти не си се променил от пленничеството. Обичта ни не се е променила. Отецът на всичко Кане ни дарява с безсмъртие – каза Пела.

Икаика и Пали бяха шокирани да видят на живо своя предтеча.

– Трябва да побързаме! – напомниха менехуне. – След края на Канелоа вратата към подземния свят ще се затвори....

Навън ги чакаше слънчевата светлина и радостта от победата...

***

Разделиха се с Пела и Тики на границата на вулкана.

- Трябва да се върнем при боговете – обясниха те. – Но няма да ви забравим и много благодарим.

Двете прегърнати фигури изчезнаха в сноп златиста светлина.

Фрам и Хита гледаха изчезващата двойка.

– Ние нямаме безсмъртие – каза Хита. – Но се обичаме. Това е най-важното.

Пътят до града на джуджетата беше познат и лесен, дори за Борил и Пиволей.

Джуджетата посрещнаха героите с празничен пир. Икаика разказваше историята, под съпровода на китарата на Пали. Това щеше да се прибави към историята на двете племена.

Великанчето Мани и дракончето Снори отдавна спяха прегърнати, разделили си славата и бъчвичка с ейл.

– Ще ги видим ли някога отново? – прошепна Магда на Хита.

– Кои? Пела и Тики ли? – отвърна севернячката. – Такива като тях ги има и в нашите саги. Ще ги видим – винаги – в славните дни, днес и в бъдното.

Прощаване с острова

Същият празник ги очакваше и на брега. Главатарят Алакай и старейшината на джуджетата менехуне пиха за побратимяване и взаимопомощ.

– За каменни къщи не знам – рече Икаика. – Нашите колиби са по-проветриви.

– Но виж – рибарници и домашни свине е отлична идея – добави Пали.

Имаше много видове риба, свинско с екзотични подправки и таро.

Танците продължиха до късно през нощта. Дори Пиволей научи няколко стъпки.

– Какво е това? – попита рицарят Борил, приемайки нещо от Икаика, увито в палмови листа.

– Бивните на прасето. Нали ти го уби? – засмя се ловецът.

– Всъщност вашият поздрав алоха съвсем не е само здравей, нали? – Магда попита вожда.

– Алоха е хармония на ума и сърцето. Постига се с акахай – доброта, локахи – хармония, олуолу – милосърдие, хаахо – смирение и ахониу – търпение.

– Алоха е да чуеш неизреченото, да видиш невидимото, да знаеш незнанията – допълни Пали.

– Вие постигнахте всичко това. И затова победихте – каза сърдечно Икаика.

Най-накрая настъпи времето за отплаване. Ветровете мусони бяха благоприятни.

На приятелите не им се тръгваше от гостоприемните домакини и впечатлението от приключенията.

Пиволей си тръгна, натоварен с подправки и целувки на обожаващите го хаитянки, заради виртуозното му готвене.

Рицарят Борил отнесе дългия хаитянский нож, поправен донякъде от Балин. Бивните на дивото прасе бяха загърнати в наметалото му.

Магда и Хита си взеха хаитянский поли, изплетени от кора, дъхави треви и цветя.

– Опасявам се, че няма да оцелее в Ледената земя – каза Хита. – Ще окача полата на стената.

На Фрам беше подарено украсено с резба хавайско копие.

Великанчето Мани си отнесе корона, ръчно изплетена от малчуганите на острова.

Фрегатата опъна червените си платна и се понесе бодро към дома. На брега махаха новите приятели.

Отецът на всичко – бог Кане – беше доволен. Вярата, надеждата и любовта си бяха на местата в тъканта на света. Той се усмихна и насочи мусоните в попятни ветрове.

– Беше чудесно тропическо приключение – каза Магда на Фрам. – Спиридон сигурно ще завижда, но нали дракончето му беше все пак вместо него.

– Ще си разказваме тази приказка пред огнището – прошепна Хита.

– Децата и децата на нашите деца... – С много любов – допълни Фрам.

– Да, с много любов...

Епилог

Беше слънчево утро в залива Атлиман. Една фрегата с алени платна се носеше грациозно по вълните.

– Накъде са тръгнали? – пита ме синът ми Марти.

Повдигам рамене.

От водата излиза засмяната братовчедка Калина и ни пръска с морски пръски веселие.

– Вие пак сте се вторачили като смахнати в тази гемия!

– казва тя.

– Не е ли прекрасна? – викам изумен аз.

– Хм, средно хубава... – казва Калина, поглеждайки с едно око. – Но виж, девойката с червени коси на палубата е симпатична...

Тази новина ме смайва за пореден път.

Накъде ли са тръгнали?

Но където и да отиват, аз знам, че винаги ще бъдат в мислите и сърцата ни, изтъкани от едно момче и един баща на морския бряг.

– Опънете платната! – казва Фрам

На носа на фрегатата има сребърна фигура на дракон, майсторски изработена от джуджето Балин.

Пълен напред!

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРИКАЗКА ЗА ЗЛАТНИЯ МЕЧ.....	3
ПРИКАЗКА ЗА СРЕБЪРНИЯ МЕЧ.....	41
ПРИКАЗКА ЗА БРОНЗОВИЯ МЕЧ.....	103